

Arrest

nr. 350 023 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2025 met referthenummer 134860.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 22 juli 2022, dient op 19 november 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 april 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 januari 2024 en 15 september 2025.

1.3. Op 12 november 2025 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U, F.K. (...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in 2000 in het dorp Sayab, district Sarak van de Afghaanse provincie Nangarhar. U heeft in Afghanistan tot de zesde graad school gelopen en hielp uw vader nadien in de landbouw. Toen u negentien jaar oud was, diende u eten te brengen naar de taliban. U was een keer te laat en de taliban sloegen u. U besloot zich daarna aan te sluiten bij de Afghan Local Police (ALP). In 2020, het jaar voor de val van de voormalige Afghaanse overheid, trad u toe tot de ALP. U werkte daar ongeveer één jaar en vocht meermaals tegen de taliban. Drie dagen na de val van Afghaanse overheid verliet u Afghanistan uit vrees voor represailles van de taliban omwille van uw werk bij de ALP. U reisde via diverse transitlanden en kwam in juli 2022 in België aan. Op 27 juli 2022 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban nog meermaals bij uw ouderlijk huis naar u komen informeren. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer, allemaal kopieën: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), foto's van u op het werk en een usb-stick met daarop ook nog enkele foto's en twee korte video's van u op het werk. Op 22 januari 2024 werd u voor de eerste keer gehoord op het CGVS. Gezien het CGVS meer informatie nodig had voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming, werd u op 25 juli 2024 nogmaals uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U was echter niet aanwezig op dit tweede persoonlijk onderhoud en deelde nadien geen geldige reden mee om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Bijgevolg nam het CGVS op 22 augustus 2024 een beslissing tot beëindiging van de behandeling van uw verzoek. U verliet België niet en diende op 19 november 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde bij uw verklaring volgend verzoek op 22 april 2025 dat u uw advocaat niet hadden bereiken, dat u geen uitnodigingsbrief had ontvangen van het CGVS en dat u zodoende uw afspraak op het CGVS had gemist. Verder verklaarde u dat uw vriend I. (...), die ook op de foto's stond die u in het verleden voorlegde, begin 2025 werd gerepatriëerd en u sindsdien zonder nieuws van hem bent. Via social media (TikTok) heeft u vernomen dat het districtshoofd van Hesarak, H.A.K. (...), op weg naar een huwelijk werd aangevallen door de taliban en werd gearresteerd. Hij werd opgesloten maar is nog in leven. Verder gaf u aan dat uw problemen in Afghanistan nog actueel zijn en dat iedereen die werkte voor de lokale politie wordt beschoten door de taliban. U weet dit want u ziet dit op sociale media. Via uw vader kwam u te weten dat de taliban nog steeds bij u thuis langs komen om te vragen waar u bent. Het districtshuis is vlakbij jullie huis gelegen en dus telkens de taliban uw vader zien, vallen ze uw hem lastig. Tot slot vertelde u dat u in België naar twee scholen gaat: een privéschool om Nederlands te leren en naar een openbare school. U diende enkele schoolattesten van België in. Op 15 september 2025 werd u opnieuw gehoord op het CGVS. U deed toen melding van de volgende bijkomende feiten. Een collega van u bij de ALP werd vermoord in Afghanistan in augustus 2025 en de taliban zijn sindsdien nog een aantal keer naar uw huis gekomen. Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer, allemaal in kopie: uw taskara, een Belgisch attest betreffende uw psychologische begeleiding, dezelfde werk gerelateerde foto's die u bij uw eerste verzoek neerlegde, foto's van uw recent overleden collega in Afghanistan, schoolattesten van België. Tot slot liet u in oktober 2025 via uw raadsman nog enkele psy attesten overmaken per e-mail.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting, zet verzoeker zijn enig middel uiteen als volgt:

“2. DE VERWERENDE PARTIJ SCHENDT ARTIKEL 57/6/2 VAN DE VREEMDELINGENWET EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: QUID BESLISSING ONTVANKELIJKHEID?

Tot op heden heeft de verzoekende partij geen uitdrukkelijke beslissing omtrent de ontvankelijkheid van haar volgend verzoek ontvangen, hoewel uit de bestreden beslissing impliciet kan worden afgeleid dat de verwerende partij het verzoek als ontvankelijk heeft beschouwd. Niettemin heeft het uitblijven van een formele ontvankelijkheidsbeslissing voor de verzoekende partij bijzonder verregaande gevolgen. Zij beschikt immers niet over een attest van immatriculatie, wat haar rechtspositie ernstig ondermijnt. De verzoekende partij nam zelf contact op met de Stad Antwerpen, maar werd daar doorverwezen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Bij gebrek aan een beslissing

inzake ontvankelijkheid beschikt de verzoekende partij bovendien niet over de daaraan verbonden rechten: zij mag niet werken, heeft geen recht op materiële opvang en ook de toegang tot Nederlandse lessen wordt aanzienlijk bemoeilijkt.

Uit het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijkt voorts dat het CGVS op 22 augustus 2024 een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek heeft genomen. Deze beslissing was gebaseerd op het feit dat de verzoekende partij niet aanwezig was op het bijkomend persoonlijk onderhoud van 25 juli 2024. De verzoekende partij heeft evenwel verklaard dat zij haar voormalige advocaat niet kon bereiken en geen kennis had van een uitnodigingsbrief van het CGVS. Desondanks werd de verzoekende partij later opnieuw gehoord op 15 september 2025.

Deze gang van zaken is onverenigbaar met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel verplicht het CGVS, na ontvangst van een volgend verzoek, om bij voorrang te onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Bij gebrek aan dergelijke elementen dient het CGVS het verzoek uitdrukkelijk niet-ontvankelijk te verklaren. In het andere geval, of wanneer de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging zoals bedoeld in artikel 57/6/5, § 1, dient het CGVS het verzoek uitdrukkelijk ontvankelijk te verklaren.

In casu heeft het CGVS nagelaten een expliciete ontvankelijkheidsbeslissing te nemen, zoals nochtans wettelijk vereist. Nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat het verzoek ontvankelijk werd verklaard, hoewel de beslissing wel werd genomen onder de vorm van een “Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”. Door rechtstreeks over te gaan tot een beslissing ten gronde, zonder voorafgaand en formeel uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het volgend verzoek, heeft het CGVS de procedurele stappen zoals voorgeschreven in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet miskend.

Deze nalatigheid creëert rechtsonzekerheid en heeft concrete en nadelige gevolgen voor de verzoekende partij, die hierdoor verstoken blijft van een duidelijke procedurele status en van de daaraan verbonden rechten. Dit vormt een schending van zowel de wettelijke procedurevoorschriften als van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing dient alleen al om deze reden te worden vernietigd.

3. MENTALE PROBLEMATIEK ALS ERNSTIG VASTGESTELD ELEMENT IN HET ADMINISTRATIEF DOSSIER

3.1. Gebrek aan medewerking: het CGVS erkent, maar negeert de psychische ziekte van de verzoekende partij

De verzoekende partij heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud een psychologisch attest neergelegd waaruit ondubbelzinnig blijkt dat hij lijdt aan een ernstige en complexe mentale problematiek. In oktober 2025 heeft de voormalige raadsman van de verzoekende partij bovendien bijkomende psychologische attesten per e-mail overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit deze attesten blijkt dat verzoeker kampt met zeer verregaande depressieve klachten en dat bij hem de diagnose van een posttraumatische stressstoornis werd gesteld, zoals blijkt uit stukken 2, 6 en 7 van de map documenten in het administratief dossier. De behandelend psycholoog benadrukt daarbij uitdrukkelijk dat deze diagnose verder dient te worden geëvalueerd en beveelt een gespecialiseerde begeleiding aan, met bijzondere aandacht voor emotieregulatie, traumagerichte behandeling en ondersteuning bij het omgaan met stress.

Het bestaan van deze psychische aandoening wordt door de verwerende partij niet betwist. Niettemin beperkt het CGVS zich in de bestreden beslissing tot de vaststelling dat het loutere feit dat de verzoekende partij aan een psychische aandoening lijdt, op zich niet zou aantonen dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen, waarbij wordt verwezen naar de Procedural Standards for Refugee Status Determination under UNHCR Mandate van 26 augustus 2020, meer bepaald pagina 89. Deze benadering miskent echter de ernst en de concrete impact van de vastgestelde mentale problematiek.

De verzoekende partij baseert zich op het standpunt van het VN-Comité tegen foltering¹ en dat van de Speciale rapporteur tegen foltering, Nils Melzer die stelt dat voor een effectieve risicobeoordeling kwetsbaarheden in aanmerking genomen moeten worden:

“In order for the required risk assessment to be effective, it must take into account vulnerabilities, in particular pre-existing psychological trauma that may affect a person’s ability to effectively engage with standard procedures. This is particularly relevant where asylum proceedings and similar risk assessments rely on credibility assessments, which have been demonstrated to produce false negatives when applied to persons who have experienced psychological trauma.”²

Daarnaast tonen verschillende wetenschappelijke studies de negatieve impact van trauma op het geheugen en de mogelijkheid om het asielrelaas naar voor te brengen aan.³

Ook UNHCR stelt in een studie met betrekking tot bijzondere procedurele noden, “Specific needs of asylum seekers in the Swiss asylum system” dat bijzondere procedurele noden in aanmerking moeten genomen worden bij de inhoudelijke beoordeling van de beschermingsnood en tijdens het beslissingsmakingsproces: “Une prise en compte dans l’examen du statut de réfugié et des obstacles au renvoi: certains besoins spécifiques sont susceptibles d’impacter le contenu concret de la demande d’asile, les raisons de la

persécution, l'évaluation de la crédibilité de la demande et la recevabilité du renvoi, y compris le renvoi dans le cadre d'une procédure de Dublin ou à un pays tiers sûr."

Volgens UNHCR dient rekening gehouden te worden met fysieke en psychische factoren die een impact hebben op de mogelijkheid voor de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming op een volledige en coherente wijze voor te stellen. Hiermee moet tevens rekening gehouden worden in het beslissingsmakingsproces. Er moet gegarandeerd worden dat tegenstellingen of ongefundeerde argumenten die het gevolg zijn van deze toestand niet leiden tot afwijzing van het verzoek op gronden van ongeloofwaardigheid.

Daarnaast kan het nodig zijn dat de asielinstanties een deel van de bewijslast opnemen of de asielzoeker en zijn advocaat meer tijd te geven om bewijsmateriaal te verzamelen. In elk geval dient voldoende rekening gehouden te worden met de specifieke situatie van de asielzoeker.

UNHCR4 en EASO5 stelden een aangepaste onderzoekstechnieken voor getraumatiseerde asielzoekers voor, namelijk:

a) Het bekomen door de protection officer van een medisch advies ten einde hem of haar in staat te stellen de juiste aanpak in een dossier te bepalen.

b) Het verlichten van de bewijslast in hoofde van de verzoeker. De asielinstanties verrichten meer onderzoek en geven meer gewicht aan de objectieve omstandigheden (door het in aanmerking nemen van objectief beschikbare elementen zoals landeninformatie, getuigenissen, medisch-forensische documenten, psychologische verslagen,...)

c) Voorzichtigheid bij het maken van een negatief geloofwaardigheidsoordeel op basis van de verklaringen afgelegd door een getraumatiseerde asielzoeker gezien de wetenschappelijke vaststellingen over de impact van trauma op het geheugen.

Door na te laten haar onderzoeksmethode, bewijswaardering en geloofwaardigheidsbeoordeling af te stemmen op de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij, heeft de verwerende partij gehandeld in strijd met de internationale richtsnoeren, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting om verzoekers met bijzondere procedurele noden daadwerkelijk passende steun te bieden. Deze tekortkomingen ondergraven de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing en verantwoorden haar vernietiging.

3.2. Oorzakelijk verband tussen militaire dienst en posttraumatische stressstoornis

De verzoekende partij was militair en heeft tijdens haar dienst uitzonderlijk traumatische situaties meegemaakt. Het is een algemeen erkend en internationaal aanvaard gegeven dat militairen die actief betrokken zijn geweest bij gewapende conflicten een bijzonder hoog risico lopen op het ontwikkelen van posttraumatische stressstoornissen en ernstige depressieve aandoeningen. Zelfs zonder gespecialiseerde medische kennis is het evident dat langdurige blootstelling aan oorlog, geweld en voortdurende levensbedreiging diepe en blijvende psychische schade kan veroorzaken.

De mentale problematiek van de verzoekende partij kan dan ook niet los worden gezien van haar militaire achtergrond, maar vormt daarvan het rechtstreekse en voorspelbare gevolg. Door dit oorzakelijk verband niet te erkennen of zelfs maar te analyseren, miskent de verwerende partij een essentieel element van het administratief dossier.

Deze realiteit wordt bovendien bevestigd door recente internationale berichtgeving. In een artikel gepubliceerd op 12 december 2025, getiteld "PTSD, Isolation, and Scant Support: Afghans Who Helped Fight the Taliban Struggle With Their New Life in the U.S.", beschrijft TIME Magazine uitvoerig hoe voormalige Afghaanse militairen en personen die samenwerkten met westerse legers kampen met ernstige posttraumatische stress, diepe depressieve klachten, sociale isolatie en een structureel gebrek aan aangepaste mentale gezondheidszorg na hun vlucht. (stuk 2 dossier verzoekende partij)

Het artikel benadrukt dat dergelijke mentale aandoeningen niet uitzonderlijk zijn, maar typerend voor personen met een militaire oorlogsgeschiedenis, en dat vergelijkbare psychische gevolgen eveneens worden vastgesteld bij Amerikaanse en Europese veteranen. Dit bevestigt dat het militaire trauma op zich de doorslaggevende factor vormt bij het ontstaan van deze mentale problematiek, los van de nationaliteit van de betrokkene.

In dit verband heeft de raadsman van de verzoekende partij van de gelegenheid gebruik gemaakt om te verwijzen naar het wetenschappelijk onderzoek dat de verzoekende partij als stuk 3 neerlegt, met name: Hüttermann e.a., "Cumulative incidence of mental disorders in military personnel after 20 years of war in Afghanistan and 10 years in Mali – a comparison", European Journal of Psychotraumatology, 17 maart 2025, 16(1):2477422, doi: 10.1080/20008066.2025.2477422.

Dit onderzoek is bijzonder relevant omdat het op grote schaal aantoont dat inzet in Afghanistan statistisch en klinisch samenhangt met een significant hogere cumulatieve incidentie van inzetgerelateerde mentale stoornissen. De auteurs includeerden 111.157 Duitse militairen die werden ingezet in Afghanistan (2001–2021) of Mali (2013–2022) en stelden vast dat de cumulatieve incidentie van inzetgerelateerde mentale stoornissen hoger was bij Afghanistanveteranen (2,6%) dan bij Maliveteranen (1,1%), met een odds ratio van 2,51 (95% BI: 2,17–2,91). Het onderzoek concludeert bovendien dat Afghanistanveteranen, in vergelijking met Maliveteranen, een hogere cumulatieve incidentie vertonen van PTSS, angststoornissen, affectieve stoornissen en middelenmisbruik, met odds ratio's die variëren van 1,6 tot 4,1, waarbij PTSS in het bijzonder frequenter voorkomt bij Afghanistaninzet.

Deze bevindingen zijn belangrijk voor het profiel van de verzoekende partij, aangezien zij bevestigen dat militaire inzet in Afghanistan, door de hogere blootstelling aan kritieke incidenten, een aanzienlijk verhoogd risico meebrengt op precies de aandoeningen die bij de verzoekende partij zijn vastgesteld, waaronder PTSS en ernstige depressieve klachten. Het CGVS kon deze context niet negeren zonder afbreuk te doen aan de zorgvuldige beoordeling van het dossier en aan de verplichting om de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker substantieel mee te wegen.

Tot slot is de kernvraag niet louter of de verzoekende partij formeel in staat is om de procedure te volgen, maar wel of zijn verklaringen, gedragingen en vermogen om coherente en consistente verklaringen af te leggen zorgvuldig werden beoordeeld in het licht van zijn ernstige posttraumatische problematiek. Door deze noodzakelijke contextuele beoordeling achterwege te laten en zich te beperken tot een algemene verwijzing naar procedurele standaarden, reduceert de verwerende partij de mentale problematiek van de verzoekende partij tot een louter formeel gegeven, waardoor haar bijzondere kwetsbaarheid volledig wordt uitgehouden.

Gelet op de militaire achtergrond van de verzoekende partij, de medische attesten die ernstige en oorlogsgelateerde posttraumatische stress bevestigen, en de ruime internationale erkenning dat dergelijke aandoeningen een normaal en voorzienbaar gevolg zijn van militaire blootstelling aan gewapend conflict, is het volkomen onbegrijpelijk dat dit essentieel element door de verwerende partij volledig uit het oog werd verloren.

Dat een bestuur belast met de bescherming van personen die net door oorlog en geweld zijn getekend deze realiteit minimaliseert, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en ernst dat een bestuur zoals het CGVS onwaardig is.

4. HET GELOOFWAARDIGHEIDSONDERZOEK IS GEBREKKIG EN STEUNT SLECHTS OP DRIE ZWAKKE ARGUMENTEN

De verwerende partij baseert haar weigering in essentie op drie zogenaamde “kernargumenten van ongeloofwaardigheid”, met name (i) het gegeven dat de Afghan Local Police (ALP) volgens objectieve informatie ontbonden zou zijn op 30 september 2020, (ii) zij verwijt dat de verzoekende partij de rekruteringsprocedure onvoldoende zou hebben toegelicht, en (iii) het feit dat verzoeker foto's neerlegt waarop hij en zijn collega's niet het officiële ALP-uniform zouden dragen. Geen van deze argumenten houdt echter stand bij een zorgvuldige, concrete en individuele beoordeling van het dossier.

4.1. Ontbinding ALP: uit de objectieve informatie blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij meer dan waarschijnlijk zijn

Uit de door het CGVS zelf aangehaalde en door u overgemaakte objectieve informatie van Afghanistan Analysts Network (AAN) blijkt dat het CGVS een te absolute gevolgtrekking maakt uit de datum van het einde van de financiering (30 september 2020) en de vooropgestelde “deadline” voor de ontbinding (einde december 2020), door daaruit af te leiden dat de ALP-post van de verzoekende partij “niet meer kon opereren” en dat toetreding of voortgezette inzet in die periode daarom per definitie ongeloofwaardig zou zijn. Het AAN-rapport van 6 oktober 2020

(stuk 4 dossier verzoekende partij) beschrijft immers uitdrukkelijk dat de Afghaanse overheid pas laatstelijk tot een plan kwam, dat de uitvoering in de districten nog maar “nu” op gang kwam, en dat de verantwoordelijke ministeries vervolgens drie maanden kregen om duizenden gewapende mannen te sorteren, over te dragen, te hertrainen dan wel te ontwapenen en uit te laten stromen, midden in een oorlog en een pandemische context. Daarmee bevestigt AAN dat “disbandment” geen ogenblikkelijke gebeurtenis was die op 30 september 2020 overal tegelijk elke operationele realiteit beëindigde, maar een gefaseerde, district-gewijze overgang, met gebrekkige communicatie en grote onzekerheid op het terrein.

Diezelfde conclusie wordt nog versterkt door het opvolgrapport van AAN van 15 april 2021 (stuk 5 dossier verzoekende partij), dat expliciet aangeeft dat het op dat moment zes maanden was sinds de financiering eindigde en dat de force drie maanden eerder had moeten zijn afgewikkeld, maar dat het proces in de praktijk gepaard ging met aanzienlijke lokale variatie en dat er zelfs nog een beperkt aantal ALP-restanten “lingering on into 2021” bestonden. AAN rapporteert daarnaast dat in bepaalde districten interviewees nog verklaarden dat (een deel van) de ALP nog actief was als ALP, en dat het bovendien soms moeilijk was om in de lokale realiteit scherp onderscheid te maken tussen gewapende actoren die onder verschillende “banners” optraden. Dit gegeven is rechtstreeks onverenigbaar met de stelling van het CGVS dat het “niet aannemelijk” zou zijn dat een post überhaupt nog kon functioneren na het stopzetten van de financiering; de objectieve bron toont juist dat, ook in omstandigheden van verslechterde ondersteuning, activiteiten konden voortduren en dat de afbouw niet uniform en niet onmiddellijk was.

The most famous local defence force in Afghanistan in recent times is almost at an end, with just a few units of ALP lingering on into 2021. When the US set up the force in 2009 and 2010 (and in local force experiments before then), it had found the idea of ‘leveraging’ local communities to fight the Taliban attractive. They did not bother themselves much with the possible consequences of mobilising local men to fight local insurgents and the danger of creating grievous and long-lasting enmities. Planners also ignored question of how the ALP was ever to be stood down, although a concern for many, given that it is so much easier to set up a local defence force in Afghanistan than to stand it down. A draw-down strategy was not built into their plans. The ALP has been a largely unloved force. Those in government barely had a good word to say for it, perhaps unfairly given that in some places at least it has defended communities against the insurgency. Yet, the idea of standing down tens of thousands of armed men scattered throughout the country was never contemplated

until in the end, the force majeure of the US Congress compelled the Afghan government and its foreign backers to act.

The ALP is now, pretty well, no more. Yet, the fact that most of its men have been transferred into the nation's armed forces, some of them with their commanders, means that something of the ALP's legacy lives on within the ANP and ANA-TF. What impact this has on those forces remains to be seen. That the disbandment was not catastrophic is an accomplishment, given the nature of the ALP and strength of the insurgency. However, our case studies suggest that the ultimate consequences of the end of the ALP to Afghanistan's security – positive and negative – are likely to be very varied indeed and emerge only in the months ahead.⁶

Daarbij dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij zelf consequent heeft verklaard dat zij slechts tot de vijfde graad school liep, nadien haar vader hielp in de landbouw en “niet goed met de kalender” is, zodat het niet verwonderlijk is dat zij geen exacte datum van haar rekrutering kan geven, terwijl zij tegelijk steeds heeft aangegeven dat hij ongeveer één jaar bij de lokale politie heeft gewerkt.

Verder is het zo dat AAN-rapport schetst niet een situatie waarin elke vorm van instroom of inzet op 30 september 2020 ophield, maar integendeel een noodgedwongen, pragmatische overgang waarbij de overheid “dealing with the ALP in this way” als enige werkbare optie zag om veiligheidsvacua en het risico van duizenden werkloze gewapende mannen te vermijden. Het is precies de kern van het AAN-kader dat de overgang onder oorlogsomstandigheden, onder tijdsdruk en met zwakke communicatie gebeurde. In zulke omstandigheden is het niet onlogisch dat lokale eenheden die volgens AAN in vele districten een cruciale rol speelden in de verdediging personeel bleven inzetten, heroriënteren of opnemen, al dan niet voorafgaand aan of parallel met administratieve regularisatie.

Waar het CGVS bovendien stelt dat het “niet aannemelijk” is dat er nog kon worden geopereerd omdat de financiering en bijgevolg ondersteuning (voedsel, munitie, enz.) gestopt was, miskent het CGVS dat AAN net documenteert dat er in meerdere districten sprake was van (i) achterstallige of onzekere betaling, (ii) tekorten of gebrekkige bevoorrading, en (iii) voortgezette “duties” op checkpoints ondanks die tekorten. In het AAN-rapport van 15 april 2021 staan voorbeelden waarbij voormalige ALP die in de ANP werden opgenomen verklaren dat zij hun taken bleven uitvoeren en dat in essentie “just our name and uniform has changed”, terwijl tegelijk wordt gerapporteerd dat men in bepaalde plaatsen werkte met eigen of oude wapens, dat uitrusting gebrekkig was, en dat posten in of nabij districtcentra frontlijn-achtig functioneerden. Dat is precies het soort realiteit dat de verklaring van de verzoekende partij – dat men in een moeilijk district moest blijven doorvechten en dat men niet of laattijdig werd geïnformeerd – eerder ondersteunt dan tegensprekt, aangezien AAN ook expliciet vaststelt dat de overheid laattijdig plande en slecht communiceerde, waardoor angst en demotivatie in het veld werden gezaaid.

4.2. Het verwijt dat de rekruteringsprocedure onvoldoende zou zijn uitgelegd; het profiel van de verzoekende partij als Arbaki (ALP-lid) staat vast

Het tweede argument van de verwerende partij is minstens even problematisch. Het CGVS stelt dat verzoeker de rekruteringsprocedure niet voldoende zou hebben toegelicht, terwijl uit het persoonlijk onderhoud net het tegenovergestelde blijkt. De verzoekende partij heeft uitvoerig, chronologisch en met naamvermelding verklaard hoe zij zich heeft aangesloten.

Zo verklaart de verzoekende partij letterlijk: “Ik ben eerst bij de algemene commandant M. (...) gegaan, die zei dat ik naar Nangarhar moest gaan en mij bij N. (...) moest inschrijven.” (NPO 1, p. 9). Zij preciseert verder de rol van deze persoon: “Hij hielp me met formulieren. Hij stuurde die door.” (NPO 1 p. 9), en vervolgt met de administratieve doorverwijzing: “Daar ingevuld, dan naar het hoofdkwartier en dan naar de academie van Shar Shahid.” (NPO 1 p. 9).

Bovendien beschrijft de verzoekende partij ook de medische controles die zij moest ondergaan alvorens hij aan de opleiding mocht beginnen: “Ze hadden een speciale dokter. Hij keek naar heel het lichaam. Ook de privé delen van het lichaam.” (p. 9), evenals de inhoud en het ritme van de opleiding: “Wij moesten om 4u opstaan. Tot 6u lopen of joggen.” (NPO 1 p. 9).

Het is juridisch onaanvaardbaar dat de verwerende partij deze verklaringen afdoet als onvoldoende louter omdat zij niet volledig overeenstemmen met een theoretisch of ideaaltypisch rekruteringsmodel dat uit bepaalde bronnen wordt afgeleid. De verzoekende partij is bovendien ongeschoold, wat hij zelf consistent aangeeft, en kan redelijkerwijze niet worden verweten dat hij geen administratieve of institutionele duiding geeft in abstracte termen. Het vluchtelingenrecht vereist geen perfecte kennis van structuren, maar een geloofwaardig en doorleefd persoonlijk relaas, waaraan in casu ruimschoots is voldaan.

4.3. Het argument inzake foto's

Het derde argument van het CGVS, namelijk dat verzoeker foto's neerlegt waarop hij en zijn collega's andere uniformen of burgerkledij dragen, is ronduit hallucinant en getuigt van een volledig gebrek aan realiteitszin.

De redenering van de verwerende partij inzake de foto's waarop de verzoekende partij en zijn collega's niet het officiële ALP-uniform zouden dragen, is niet alleen onjuist, maar ook methodologisch en juridisch ondeugdelijk, en kan de bestreden beslissing geenszins schragen.

Het CGVS stelt dat het “finaal een streep trekt” onder de geloofwaardigheid van verzoekers profiel omdat hij foto's neerlegt waarop hij en zijn collega's “oftewel in burgerkledij, oftewel in uniformen van andere Afghaanse veiligheidsdiensten” te zien zouden zijn, en omdat verzoeker verklaarde dat zij geen uniforme

kledij kregen en “mochten aandoen wat ze wilden”. Deze redenering is om meerdere redenen hallucinant voor woorden.

Vooreerst vertrekt de verwerende partij van een verkeerde premisse, namelijk dat leden van de Afghan Local Police noodzakelijkerwijze en te allen tijde beschikten over een uniform, herkenbaar en exclusief ALP-uniform, en dat het ontbreken daarvan per definitie wijst op ongeloofwaardigheid. Deze assumptie wordt echter niet gedragen door objectieve landeninformatie. Integendeel, uit talrijke rapporten blijkt dat de ALP een lokaal gerekruteerde, onregelmatig uitgeruste en sterk gedecentraliseerde veiligheidsstructuur was, waarbij uniforme uitrusting niet gegarandeerd, vaak onvolledig of volledig afwezig was, zeker in afgelegen en zwaar gecontesteerde districten zoals Hissarak (Nangarhar). Het ontbreken van een standaarduniform is in deze context geen afwijking, maar net een kenmerk van dergelijke lokale milities.

[foto]

Figuur 1 Louter ter illustratie, de verzoekende partij heeft deze foto's neergelegd

De verzoekende partij heeft zeer goed samengewerkt en heeft zelfs de moeite genomen om een foto te vinden toen hij nog op zijn checkpost zat en heeft hij deze onderstaande foto reeds tijdens de procedure bij het CGVS neergelegd:

[foto]

De verzoekende partij heeft niet één of twee of drie foto's neergelegd, maar een aantal foto's van zichzelf en collega's neergelegd waarbij zijn profiel aangetoond wordt.

[foto]

Daarnaast miskent het CGVS volledig de veiligheidslogica die de verzoekende partij, ook in zijn verklaringen, impliciet hanteert. Zoals de verzoekende terecht heeft toegelicht, verbleef hij hoofdzakelijk aan of nabij de checkpost. Wanneer leden van de lokale politie zich in burgergebied begaven, was het essentieel om niet herkenbaar te zijn als veiligheidsactor, net om gerichte aanvallen door de taliban te vermijden. Het dragen van een duidelijk ALP-uniform zou hem net van honderden meters ver identificeerbaar maken en een rechtstreeks doelwit vormen.

'The ALP is issued their own separate uniforms or at least arm bands, but as one Afghan civil society organizer in Nangharhar told me: "If they go to houses to demand money, they take off the uniform. They're not stupid." At other times, of course, various armed and criminal bands in Afghanistan do put on others' uniforms to stop cars and extort money.' (stuk 6 dossier verzoekende partij)

Dat sommige collega's ervoor kozen om camouflagekleding (dus niet kleding van andere veiligheidsdiensten zoals de verwerende partij ten onrechte concludeert), of om elementen daarvan te combineren met burgerkledij, past volledig binnen deze overlevingsstrategie en is in geen enkel opzicht ongeloofwaardig. De camouflage kleding maakten volgens de verzoekende partij meer indruk en men dwong meer respect af wanneer dit nodig was.

Het is duidelijk dat de verwerende partij zelfs verschillende officiële Afghaanse uniformen van ANA (Afghan National Army) niet uit elkaar kan halen uit geïmproviseerde camouflagekleding van ALP-leden.

De redenering van de verwerende partij inzake de uniformen miskent bovendien volledig de bredere Afghaanse realiteit waarin militaire en politie-uniformen niet louter functionele uitrusting waren, maar ook een handelswaar en zelfs een modefenomeen. Uit een uitvoerig gedocumenteerd persartikel blijkt immers dat er in Afghanistan jarenlang een bloeiende markt bestond voor militaire en politie-uniformen, laarzen, insignes en kentekens, die openlijk werden verkocht op markten, onder meer in Kabul, Kandahar en Helmand. (stuk 7 dossier verzoekende partij) Ook daarbij moet worden vermeld dat ALP niet goed werd bevoorradat en dat men ALP stiefmoederlijk behandelde.

Bovendien is het argument van het CGVS intern tegenstrijdig. Enerzijds stelt de verwerende partij elders in de beslissing dat foto's en video's “manipuleerbaar” zijn en slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben, terwijl zij anderzijds exact datzelfde beeldmateriaal gebruikt om op basis van de zichtbare kledij een doorslaggevend ongeloofwaardigheidsoordeel te vellen. Deze selectieve benadering is circulair en schendt het motiveringsbeginsel: ofwel is beeldmateriaal intrinsiek onbetrouwbaar, ofwel kan het niet cherry-picked worden om één enkel element (de kleding) eruit te lichten en daar verregaande conclusies aan te verbinden.

Ten slotte is het argument van de verwerende partij des te minder houdbaar wanneer het wordt geplaatst naast de uitgebreide, coherente en doorleefde verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn checkpost, de bewaking, de wapens, de manschappen en de hiërarchie. Het is redelijkerwijze onaanvaardbaar om dergelijke gedetailleerde mondelinge verklaringen terzijde te schuiven op basis van een louter visuele beoordeling van enkele foto's, zonder rekening te houden met context, veiligheidssituatie en objectieve landeninformatie.

5. Het profiel van de verzoekende partij staat vast ondanks gebrekkige medewerking van de verwerende partij

Art.4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn voorziet in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van de asielaanvraag:

“De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”

De interpretatie van artikel 4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn werd weergegeven in de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M.M. t. Ierland:

“Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.”⁷

Deze interpretatie benadrukt dat er een actieve samenwerkingsplicht rust op de asielinstanties, ook als de asielzoeker – om welke reden ook – niet aan de bewijslast kan voldoen. Dit laatste kan bijvoorbeeld het geval zijn in situaties waar de getraumatiseerde asielzoeker niet in staat is om bepaalde elementen aan te brengen.

Elke asielzoeker die internationale bescherming aanvraagt, moet op zich reeds als kwetsbaar worden beschouwd. Immers door het migratieproces verliest men familie, vrienden, eigendom, enz.

Het EHRM heeft er in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland andermaal op gewezen:

“La Cour doit en effet prendre en considération la vulnérabilité spécifique du requérant, inhérente à sa qualité de demandeur d’asile, du fait de son parcours migratoire et des expériences traumatiques qu’il peut avoir vécues en amont. (...) Elle note que ce besoin d’une protection spéciale fait l’objet d’un large consensus à l’échelle internationale et européenne.”

Binnen de groep van asielzoekers worden door het Gemeenschapsrecht specifieke groepen gedefinieerd die kwetsbaarder zijn dan andere groepen, waaronder ouderen, minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte, personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.⁸

Onbetwistbaar is dat de verzoekende partij getraumatiseerd is.

Ten overvloede, uit niets blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij, noch dat er sprake is van een individuele beoordeling van zijn verklaringen en de overgelegde documenten.

Artikel 4, lid 3 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn voorziet in een individuele beoordeling bij de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvraag, waarbij rekening dient gehouden te worden met:

“(...) b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.”

Het is voor de verzoekende partij ook een raadsel waarom hem niet het voordeel van twijfel werd gegund. Hij heeft immers zijn best gedaan om volledige verklaringen af te leggen en al de documenten waarover hij kon beschikken, heeft hij neergelegd. Art.4, lid 5 Herschikte Kwalificatierichtlijn bepaalt de standaard voor de bewijslast en in het bijzonder de voorschriften opdat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend: “Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden voldaan is: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven. b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

De verzoekende partij heeft aan haar plicht voldaan. Zij heeft ondanks haar bijzondere mentale kwetsbaarheid haar best gedaan om zo volledig en helder mogelijk haar tewerkstelling aan te tonen.

Uit het persoonlijk onderhoud van 22 januari 2024 blijkt op onmiskenbare wijze dat de verzoekende partij van bij aanvang een doorleefd, coherent en bijzonder gedetailleerd open relaas heeft afgelegd over haar leefomgeving, haar tewerkstelling bij de lokale politie en de concrete gevechtssituaties waarin zij zich bevond (NPO I, p. 5–9).

Zo situeert de verzoekende partij spontaan en zeer concreet de ligging van haar woning en het directe verband met de vijandelijkheden, wanneer zij verklaart: “Ons huis lag bij een heuvel, de taliban kwam langs die heuvel en van daaruit beschoten ze de checkpost.” (NPO I, p. 6). Deze geografische situering is niet louter beschrijvend, maar vormt het uitgangspunt van haar relaas en verklaart zowel haar eerdere confrontaties met de taliban als haar latere betrokkenheid bij de lokale politie.

Vervolgens beschrijft de verzoekende partij chronologisch en zonder enige tegenstrijdigheid hoe zij, na contact met de commandant, werd doorverwezen binnen de veiligheidsstructuren. Zij verklaart eerst: “Die commandant heeft me dan naar het district gestuurd en gezegd naar daar te gaan.” (NPO, p. 5), waarna zij haar traject verder preciseert met de woorden: “Na de opleiding werd ik naar het hoofdkwartier van het

grenskorps gestuurd, ze hebben me naar Hissarak gestuurd, ik was gestationeerd in Fulhad-checkpoint.” (NPO I, p. 6). Deze opeenvolging van stappen toont een logisch en realistisch verloop van rekrutering, opleiding en effectieve stationering.

Meteen daarna beschrijft de verzoekende partij uitvoerig de realiteit van het strijdtoneel, waarbij zij zonder omwegen de intensiteit van de gevechten en de menselijke verliezen benoemt: “Ik was in Fulhad. Er werd veel gevochten. De taliban viel ons constant aan. Tot onze checkpoint viel. Ajmal is toen doodgegaan. Wij moesten ons terugtrekken naar de basis van de lokale politie.” (NPO I, p. 6). Zij vervolgt dit relaas coherent door te verklaren: “Daarna werden we verdeeld naar een andere checkpoint die nog aanwezig was.” (NPO I, p. 6) en “Toen werd het gevecht intenser en intenser.” (NPO I, p. 6), om af te sluiten met een bijkomend persoonlijk verlies: “Een vriend van mij, Aral, is toen omgekomen.” (NPO I, p. 6). Deze verklaringen zijn doorleefd, consistent en volledig verenigbaar met de gekende escalatie van de gevechten in Nangarhar kort vóór de val van het regime.

De verzoekende partij beperkt zich niet tot algemene bewoordingen, maar beschrijft ook zeer concreet de fysieke inrichting van haar checkpoint en haar dagelijkse taken. Zo verklaart zij letterlijk: “We hadden een verdediging, daarop zandzakken, daarbovenop een geweer. Dat was de toren.” (NPO I, p. 8) en vervolgt zij: “We moesten per twee voor twee uur daar zitten en de wacht houden.” (NPO I, p. 8). Deze verklaringen tonen praktische en operationele kennis die enkel kan voortkomen uit daadwerkelijke aanwezigheid.

Daarnaast geeft de verzoekende partij blijk van inzicht in de tactiek en ideologische motivatie van de taliban, wanneer zij verklaart: “Soms 2-3x per maand. Maar we werden opvallend veel aangevallen in de maand ramadan. Ze beweerden dat als je dan sterft, dan is het martelaarschap.” (NPO I, p. 8), en verder preciseert: “Ook op een donderdagavond, dan dachten ze hetzelfde.” (NPO I, p. 8) en “Omdat vrijdag een belangrijke dag is. Als je op die dag sterft, is het een betere martelaarschap.” (NPO I, p. 8). Deze verklaringen getuigen van een doorleefd begrip van de realiteit van het conflict.

Ook inzake wapens en manschappen is de verzoekende partij uiterst precies. Zij verklaart zonder aarzeling: “Wij hadden een raketwerper en een PK en een Kalasnikov. Geen zware wapens in onze checkpoint.” (NPO I, p. 8). Zij verduidelijkt het aantal manschappen en de wapenverdeling als volgt: “Neen. We waren met 10.”, “De checkpoints hadden telkens 1 of 2 PK’s, de checkpoints op de eerste linie 2 PK’s, de rest 1.”, “De andere soldaten hadden Kalasnikovs.” en “Op de eerste linie waren er 2, op de andere 1.” (NPO I, p. 8).

Verder beschrijft de verzoekende partij gedetailleerd de logistiek van munitie en voedselvoorziening: “Elke keer als we moesten vechten, de volgende dag gaven we het door aan het hoofdkwartier en toen werden ons meer kogels gestuurd.”, gevolgd door de verduidelijking “In de ranger.” (NPO I, p. 8). Wat voedsel betreft, verklaart zij: “Ons eten werd om de week gebracht van het district. Dat lag ver van ons. Dan moesten wij het zelf koken.” (NPO I, p. 7).

Ten slotte toont de verzoekende partij ook duidelijke kennis van hiërarchie en rangen, wanneer zij verklaart: “Z.G. (...), hij was de verantwoordelijke van de checkpoint.”, “Hij had een rang en stond boven iedereen.” en “Sergant (britmal).” (NPO I, p. 9).

Geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij haar profiel als ALP-lid meer dan voldoende heeft aangetoond en dat de verwerende partij de medewerkingsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De motieven van de bestreden beslissing kunnen de conclusie van de verwerende partij dan ook niet schragen.

Gelet op de verklaringen van de verzoekende partij is het meer dan aannemelijk en geloofwaardig dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest koerstert omwille van zijn risicoprofiel.

De mentale kwetsbaarheid van de verzoekende partij en zijn verwestering zijn eveneens risico’s waarom de verzoekende partij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren.

Het enig middel is gegrond.”

2.2. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar verschillende bronnen waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

“2. Time Magasin, 12 december, PTSD, Isolation, and Scant Support: Afghans Who Helped Fight the Taliban Struggle With Their New Life in the U.S. The Results Are Sometimes Deadly U, beschikbaar op (...)

3. Hüttermann e.a., “Cumulative incidence of mental disorders in military personnel after 20 years of war in Afghanistan and 10 years in Mali – a comparison”, European Journal of Psychotraumatology, 17 maart 2025, beschikbaar op (...)

4. Afghan Analyst Network rapport, Disbanding the ALP: A dangerous final chapter for a force with a chequered history, 6 oktober 2020, beschikbaar op (...)

5. Afghan Analyst Network rapport, Disbanding the ALP – An Update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost, 15 april 2021, beschikbaar op (...)

6. Afghanistan Trip Report V: The Afghan Local Police: “It’s Local, So It Must Be Good” – Or Is It? Vanda Felbab-Brown May 9, 2012, beschikbaar op (...)

7. Afghan local police stymied by poor supplies, misuse: U.S. report, Reuters, 26 oktober 2015, beschikbaar op (...)

3. Nieuwe stukken

Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Betreffende de procedure noden wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u bij de DVZ géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Daar waar u aangaf psychische druk te ervaren en zich niet goed te voelen omwille van het feit dat u uw familie in Afghanistan heeft achtergelaten en u geen toekomst in België ziet (CGVS 2, p.2), dient als volgt opgemerkt te worden. Uit de door u neergelegde attesten betreffende de psychologische begeleiding die u krijgt, blijkt dat u kampt met depressieve klachten en u aan de diagnostische criteria van post traumatische stress voldoet (stukken 2, 6 en 7 Map Documenten). Uw psychologisch consulent beveelt hierbij aan dat deze diagnose verder geëvalueerd wordt, alsook een verdere begeleiding gericht op emotieregulatie, met overweging van traumagerichte behandeling en ondersteuning bij het omgaan met stress en onzekerheid wordt aanbevolen (stuk 7 Map Documenten). Het feit dat u een psychische aandoening heeft, toont op zich niet aan dat u als verzoeker om internationale bescherming niet in staat bent om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Daarenboven maken de door u neergelegde psychologisch attesten (stukken 2, 6 en 7 Map Documenten) geen melding van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij het deelnemen aan de asielprocedure. In casu werden er ook geen bijzondere procedurele noden aangetoond waarvan zou kunnen blijken dat deze tot steunmaatregelen nopen (zie ook Beoordeling bijzondere procedurele noden dd. 22.04.2025, de Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ dd. 22.04.2025, de verklaring volgend verzoek dd. 22.04.2025). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de voormelde motieven niet blijkt dat verweerder de psychische aandoening van verzoeker negeert, doch dat hij oordeelt dat dit op zich niet aantoonde dat verzoeker niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en deel te nemen aan de procedure, dat de psychologische attesten geen melding maken van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij deelname aan de procedure, waardoor niet aangetoond is dat er bijzondere procedurele noden vereist zijn. Hieruit blijkt ook dat verweerder het op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS neergelegde attest (Map documenten, stuk 2) alsook de attesten die nadien per e-mail werden overgemaakt (Map documenten, stukken 6 en 7) in ogenschouw heeft genomen. Door louter opnieuw te wijzen op deze attesten waaruit een volgens hem een *“ernstige en complexe mentale problematiek”* blijkt alsook dat blijkt dat hij kampt met zeer verregaande depressieve klachten en een diagnose van posttraumatische stressstoornis werd gesteld en opnieuw de aanbeveling uit de attesten te herhalen, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de

bovenvermelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat met deze diagnose en de aanbevelingen rekening werd gehouden.

Hierbij merkt de Raad nog op dat de attesten geenszins werden opgesteld door een arts of een psychiater maar door een psychologisch en seksuologisch consultant.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zich beperkt tot de vaststelling dat het loutere feit dat hij aan een psychische aandoening lijdt, op zich niet zou aantonen dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen, kan hij vooreerst niet gevolgd worden daar eveneens wordt gesteld, *in casu*, dat de door verzoeker neergelegde psychologische attesten geen melding maken van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij deelname aan de procedure.

Waar verzoeker meent dat de ernst en de concrete impact van de vastgestelde mentale problematiek wordt miskend, blijkt geenszins dat de ernst van de mentale problematiek van verzoeker wordt miskend.

Met zijn verwijzingen naar algemene informatie over de impact van een mentale problematiek/kwetsbaarheden en over de impact van trauma op de werking van het geheugen en de mogelijkheid om het asielrelaas naar voren te brengen, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden heeft met bepaalde fysieke en psychische factoren die een impact hebben op de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op volledige en coherente wijze voor te stellen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat verweerder met bepaalde fysieke en psychische factoren niet afdoende rekening heeft gehouden in het beslissingsmakingsproces, minstens toont verzoeker niet *in concreto* aan welke vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaard worden door bepaalde fysieke of psychische factoren.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij omwille van een specifieke situatie verhinderd is geweest om bewijsmateriaal te verzamelen. In dit licht kan er nog op gewezen worden dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud nog een e-mail overmaakte aan verweerder met aanvullende stukken over zijn mentale problematiek.

Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat dit onderhoud in normale omstandigheden is verlopen en dit ook bevestigd wordt door verzoeker (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 1-2). Er blijkt vooreerst dat verzoeker verklaarde dat het goed met hem ging. Daarnaast blijkt dat de protection officer uitdrukkelijk heeft gesteld dat het gesprek drie à vier uur duurt, dat een pauze wordt genomen ongeveer in de helft, dat verzoeker altijd zelf mag vragen als hij een pauze wil, water wil drinken of naar het toilet moet, dat alles wat verteld wordt vertrouwelijk is en niemand iets zal doorvertellen en niet aan zijn land van herkomst wordt meegedeeld, dat hij moet weten dat het een veilige omgeving is waar hij alles mag vertellen en dat ze daar de tijd voor nemen, dat hij alles wat gesteld wordt typt, dat dit wil zeggen dat hij verzoeker niet de hele tijd kan aankijken maar dat hij wel aandachtig luistert naar alles wat verzoeker zegt en dat mocht verzoeker de tolk niet goed begrijpen, hij dit moet aangeven. Er blijkt voorts dat het gehoor van start ging om 13u34 en dat om 14u26 werd voorgesteld om een pauze te nemen waarbij verzoeker naar de rustruimte werd gebracht. Om 14u46 werd het gehoor hervat (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 8). Om 16u08 werd opnieuw een pauze genomen en werd verzoeker naar de rustruimte gebracht om het gehoor te hervatten om 16u22 (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 15). Op het einde van het gehoor antwoordt verzoeker bevestigend op de vragen "*Hebt u de gelegenheid gehad om al uw problemen aan mij te vertellen?*", "*Hoe is het onderhoud voor u vandaag verlopen?*", "*Heeft u mijn vragen goed begrepen?*", "*En de tolk goed begrepen?*" (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 17). Op het einde meldt de protection officer dat ze klaar zijn voor die dag, dat hij verzoeker wil bedanken om er die dag te zijn, om de tijd te maken en om zijn verhaal te doen want dat dat niet makkelijk is en dat hij hem zal begeleiden naar beneden. Verzoeker antwoordt "*Dankuwel. Het is de eerste keer dat ik dit doe.*" Het gehoor neemt een einde om 16u55 (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 18-19).

Ook uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat dit onderhoud in normale omstandigheden is verlopen en dit ook bevestigd wordt door verzoeker (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p. 1-2). Er blijkt vooreerst dat verzoeker opnieuw verklaarde dat het goed met hem ging. Daarnaast blijkt dat de protection officer uitdrukkelijk heeft gesteld dat het gesprek maximum vier uur duurt, dat een pauze wordt genomen ongeveer in de helft, dat verzoeker altijd zelf mag vragen als hij een pauze wil, water wil drinken of naar het toilet moet, dat alles wat verteld wordt vertrouwelijk is en niemand iets zal doorvertellen en niet aan zijn land van herkomst wordt meegedeeld, dat hij moet weten dat het een veilige omgeving is waar hij alles

mag vertellen en dat ze daar de tijd voor nemen, dat hij alles wat gesteld wordt typt, dat dit wil zeggen dat hij verzoeker niet de hele tijd kan aankijken maar dat hij wel aandachtig luistert naar alles wat verzoeker zegt. Verzoeker wijst erop dat hij het mentaal druk heeft, dat het een tijdje geleden is dat hij zijn familie heeft achtergelaten en hij hier geen toekomst ziet en die psychische druk hem stoort, dat hij twee afspraken heeft bij de psycholoog, dat de psycholoog zei dat hij meer afspraken nodig heeft, dat hij met de door hem neergelegde attesten wenst aan te tonen dat zijn mentale gezondheid niet zo goed is, dat hij veel stress heeft en hij zich door die stress niet zo goed voelt.

Er blijkt dat het tweede gehoor van start ging om 14u14 (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p. 1). Op het einde van het gehoor antwoordt verzoeker bevestigend op de vragen "*Heeft u mijn vragen goed begrepen?*", "*En de tolk goed begrepen?*" (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p.). Op het einde meldt de protection officer dat ze klaar zijn voor die dag, dat hij verzoeker wil bedanken om er die dag te zijn, om de tijd te maken en om zijn verhaal te doen want dat dat niet makkelijk is en dat hij hem zal begeleiden naar beneden. Verzoeker stelt nog dat hij door de stress en door de drukte misschien tijdens zijn vorig interview bepaalde zaken niet juist gezegd heeft, dat hij zich niet goed kan concentreren, door de stress. Het gehoor neemt een einde om 15u44 (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p. 9).

Er blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden niet dat er zich problemen hebben voorgedaan.

De Raad stipt nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Verzoeker voert een theoretisch betoog over "*aangepaste onderzoekstechnieken voor getraumatiseerde asielzoekers*", maar verduidelijkt niet *in concreto* waaruit zou blijken dat verweerder niet op afdoende wijze rekening zou hebben gehouden met de kwetsbaarheid van verzoeker en/of diens verklaarde psychologische problemen tijdens het persoonlijk onderhoud of in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt in dit licht nog dat verweerder er terecht op gewezen heeft dat de door verzoeker neergelegde psychologische attesten geen melding maken van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij deelname aan de procedure.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat verweerder nagelaten heeft zijn onderzoeksmethode, bewijswaardering en geloofwaardigheidsbeoordeling af te stemmen op zijn specifieke situatie.

Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden, doch formuleerde hij geen opmerkingen in de voormelde zin ten overstaan van het CGVS. Verzoeker maakte dus geen enkele melding van het gegeven dat of de mogelijke wijze waarop zijn psychische toestand zijn gezegden bij het CGVS zou hebben beïnvloed, zodat verzoeker heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door deze beweerde psychische problemen.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom onontvankelijk.

4.7. Verzoeker meent dat (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden daar verweerder geen uitdrukkelijke beslissing omtrent de ontvankelijkheid van het volgend verzoek heeft genomen, hoewel uit de bestreden beslissing impliciet kan afgeleid worden dat verweerder het verzoek als ontvankelijk heeft beschouwd. Verzoeker meent dat het uitblijven van een formele ontvankelijkheidsbeslissing bijzonder verregaande gevolgen heeft, dat hij immers niet over een attest van immatriculatie beschikt wat zijn rechtspositie ernstig ondermijnt, dat hij bij gebrek aan een beslissing inzake de ontvankelijkheid bovendien niet beschikt over de daaraan verbonden rechten, dat hij niet mag werken, geen recht heeft op materiële opvang en dat ook de toegang tot de Nederlandse lessen wordt bemoeilijkt. Verzoeker meent dat de gang van zaken – waarbij zijn eerste verzoek om internationale bescherming beëindigd werd gebaseerd op het feit dat hij niet aanwezig was op het bijkomend persoonlijk onderhoud van 25 juli 2024, waarbij hij verklaarde dat hij zijn voormalige advocaat niet kon bereiken en geen kennis had van een uitnodigingsbrief van het CGVS, waarna hij opnieuw werd gehoord op 15 september 2025 – onverenigbaar is met (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat deze bepaling het CGVS verplicht na ontvangst van een volgend verzoek, om bij voorrang te onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, dat bij gebrek aan dergelijke elementen het CGVS het verzoek uitdrukkelijk niet-ontvankelijk dient te verklaren, dat in het andere geval, of wanneer de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging zoals bedoeld in (oud) artikel 57/6/5, §1 het CGVS het verzoek uitdrukkelijk ontvankelijk dient te verklaren. Hij herhaalt dat het CGVS nagelaten heeft een expliciete ontvankelijkheidsbeslissing te nemen zoals nochtans vereist is, dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat het verzoek ontvankelijk werd verklaard, dat door rechtstreek over te gaan tot een beslissing ten

gronde, zonder voorafgaand en formeel uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek het CGVS de procedurele stappen zoals voorgeschreven in (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verzoeker betoogt dat deze nalatigheid rechtsonzekerheid creëert en concrete en nadelige gevolgen voor hem heeft, daar hij verstoken blijft van een duidelijke procedurele status en van de daaraan verbonden rechten.

Oud artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Artikel 75, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De bijlage 26quinquies of de in artikel 72, § 2, bedoelde bijlage 25quinquies, afgegeven aan de vreemdeling die een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet heeft ingediend, wordt door de minister of zijn gemachtigde verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet heeft genomen.

In geval van inoverwegingname van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een attest van immatriculatie geldig voor vier maanden vanaf de datum van indiening van zijn volgende aanvraag. Dit attest van immatriculatie wordt verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de in overweging genomen asielaanvraag heeft beslist.”

Uit oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal het navolgend verzoek om internationale bescherming, indien verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging, ontvankelijk verklaard. Gelet op het feit dat het *in casu* gaat om een verzoeker die *“voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°”*, betreft het aldus geen onderzoek *“bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk op grond van welke bepaling dat het ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek *in casu* in een afzonderlijke beslissing en/of voorafgaand aan de beslissing te gronde moet gebeuren.

Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk te lezen staat dat het verzoek ontvankelijk is, kan niet afgeleid worden dat voormelde bepalingen werden geschonden, nu een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en aldus een beslissing over het verzoek om internationale bescherming, automatisch een ontvankelijk verzoek impliceert.

De Raad ziet overigens niet in, en verzoeker verduidelijkt allerminst, wat actueel zijn belang is bij een dergelijke kritiek. Het eventueel nadeel dat verzoeker ondervonden heeft doordat voorafgaand aan de bestreden beslissing geen afzonderlijke ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, waardoor hij aldus ook geen attest van immatriculatie bekwam voorafgaand de bestreden beslissing, is opgehouden te bestaan bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. De vernietiging van de *in casu* bestreden beslissing kan verzoeker dan ook niet tot voordeel strekken. Verzoeker toont ook niet aan welk voordeel hij kan halen uit de enkele vermelding in een nieuwe beslissing dat het volgend verzoek op grond van oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet ontvankelijk is, daar verzoeker *“voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°”*, nu het verzoek wordt afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien lijkt de kritiek van verzoeker gericht tegen het niet afleveren van een attest van immatriculatie ten gevolge van een ontvankelijk navolgend verzoek en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing.

4.8. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de Afghan Local Police (hierna: ALP) en daar de taliban na zijn vertrek meermaals bij zijn ouderlijk huis naar hem zijn komen informeren, de taliban zijn vader lastigvallen als ze hem zien en zij een collega van verzoeker bij de ALP vermoordden in Afghanistan in augustus 2025 en zij sindsdien nog een aantal keer naar zijn huis zijn gekomen.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Verweerder baseert zich voor dit standpunt vooreerst onder meer op de volgende pertinente en draagkrachtige motieven, die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen:

“Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Om te beginnen verklaart u bij de ALP te zijn beginnen werken op een moment dat de ALP reeds ontbonden was. U verklaart meermaals dat u ongeveer één jaar voor de val van de voormalige Afghaanse regering bij de ALP in dienst bent getreden en er tot de val van de regering bij heeft gewerkt (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS 1, p.7; CGVS 2, p.3). Gezien de voormalige Afghaanse regering officieel op 15 augustus 2021 is gevallen (zie bijlage 1 Map Landeninformatie), zou u dus ongeveer in augustus 2020 bij de ALP zijn toegetreden. Uit objectieve informatie blijkt echter dat de financiering voor de ALP op 30 september 2020 stopte en dat de deadline voor de ontbinding van de ALP in december 2020 lag (zie bijlage 2 Map Landeninformatie).

Geconfronteerd met het gegeven dat u verklaart bij de ALP te zijn toegetreden in een periode nét voordat de financiering voor de ALP stopte - waardoor het onwaarschijnlijk is dat de ALP nog nieuwe rekruten zou aanwerven – én dat u verklaart gedurende één jaar te hebben gewerkt in een periode dat de ALP eigenlijk geen financiering meer ontving en officieel ontbonden was, stelt u dat het district waar u gestationeerd was, een van de ‘moeilijkste’ districten was, dat jullie simpelweg moesten blijven doorvechten en dat niemand jullie van iets op de hoogte bracht (CGVS 2, p.4). Dergelijke verklaringen kunnen echter niet overtuigen.(...)”

Immers in zoverre de situatie voor de ALP-unit van verzoeker afwijkt van de algemene situatie waarbij eind 2020 bijna alle ALP-units ontbonden waren, met name dat zij tot de machtsovername in 2021 bleven doorvechten als ALP-unit, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervoor een afdoende verklaring kan bieden en dit uitgebreider kan toelichten dan enkel te stellen dat het district één van de moeilijkste was, dat ze hen geen info gaven, ze gewoon soldaten waren en ze moesten blijven vechten, dat wat gebeurde op hogere niveaus niemand hen van op de hoogte bracht (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p. 4). Gelet op het feit dat de beslissing tot ontbinding van de ALP elk ALP-lid aanbelangt, betreft het hier geen keuzes of beleid waarvan kan aangenomen worden dat dit enkel op een hoger niveau wordt besproken, en is het feit dat verzoeker een gewone soldaat was geen afdoende verklaring voor het nauwelijks hebben van informatie over de veranderingen binnen de ALP, nog minder voor het niet hebben van meer informatie over het feit dat in tegenstelling tot bijna alle andere ALP-units, de ALP-unit van verzoeker in juli 2021 nog niet ontbonden was. Immers verklaart verzoeker slechts dat bij de voormalige overheid ALP bij het ministerie van binnenlandse zaken was en er sprake was dat het ALP zou veranderen naar het ministerie van defensie, doch dat dit in zijn regio nog niet was gebeurd maar in andere wel en dan de machtsovername plaatsvond, en antwoordt hij op de vraag wat onder collega's gezegd werd over de transformatie van de ALP dat hij daar niet zoveel informatie over heeft. Erop gewezen dat hun job ging veranderen en dit toch een gespreksonderwerp onder de collega's moest geweest zijn en gevraagd of hij nog zaken hoorde over de veranderingen die ALP ging meemaken, antwoordde verzoeker dat hun district omsingeld was door vijanden, dat het moeilijk was het district te verlaten, dat alles gebeurde via de lucht en ze niet veel contact hadden, dat ze bezig waren met gevechten en de taliban 24 uur per dag aanwezig waren, dat ze enkel hoorden dat ALP verplaatst zou worden naar defensie en ze verder niets hoorden en niet discussieerden, dat ze bezig waren in de posten en moesten zorgen dat de gevechten goed kwamen (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p. 4). Hieruit blijkt geenszins dat de ALP-unit van verzoeker geen enkel contact meer had – sinds september 2020 – met de organisatie of het beleid buiten het district en dan ook niet waarom verzoeker niet meer informatie kan verschaffen over de (op til zijnde) veranderingen en over het feit waarom dit nog niet bij hen gebeurd was.

In dit licht wijst de Raad er ook op dat dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en aan het verzoekschrift, wel degelijk blijkt dat de financiering gestopt was sinds 30 september 2020, dat de plannen voor ontmanteling gefinaliseerd werden in het begin van de zomer 2020 en pas rond oktober 2020 werd begonnen met het implementeren (administratief dossier, blauwe map 'Landeninformatie', stuk nr. 2) en dat tegen eind 2020 de ALP bijna tot een einde is gekomen (verzoekschrift, bijgevoegd stuk nr. 5). Het loutere feit dat enkele ALP-units nog tot in 2021 bleven bestaan (verzoekschrift, bijgevoegd stuk nr. 5), doet aan voormelde informatie geen afbreuk. In het licht van de voormelde omstandigheden in Afghanistan, waarbij er geen financiering meer is voor de ALP sinds 30 september 2020, zijn verzoekers verklaringen dat zij elke keer zij moesten vechten, de volgende dag ze het doorgaven aan het hoofdkwartier die hen meer kogels stuurde, dat die aankwamen in de ranger, dat het eten ook aankwam in de ranger, zeer opmerkelijk. Gevraagd of dat iemand van de overheid was, antwoordt verzoeker gewoon dat als hun voedsel of kogels op waren, zij dit doorgaven aan de basis, die dit dan doorgaven en dit brachten (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 9). Er blijkt uit zijn verklaringen aldus niet dat de situatie op een bepaald ogenblik wijzigde en verzoekers verklaringen werpen ook geen licht op de omstandigheden waarin zij, niettegenstaande de financiering van de ALP gestopt is in september 2020, bleven kogels en voedsel krijgen. Ook zijn verklaring dat zij als ze verlof hadden na 4 maanden naar de Azzizi bank gingen en zij daar geld kregen, dat hij enkel het loon van de eerste 5 maanden heeft gekregen en de rest niet (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 12) is hoogst onwaarschijnlijk daar verzoeker aldus verklaarde *"ongeveer één jaar voor de val van de voormalige Afghaanse regering bij de ALP in dienst (te zijn) getreden en er tot de val van de regering (te hebben) gewerkt"* en hij aldus volgens deze verklaringen nog tot minstens eind 2020 loon zou hebben ontvangen, niettegenstaande de financiering van de ALP aldus was gestopt in september 2020.

Voorts acht de Raad de verklaringen van verzoeker over de tijdsinvulling op de checkpoint gedurende één jaar weinig doorleefd. Zo verklaart verzoeker dat hij samen met tien andere mensen in een checkpoint werd geïnstalleerd, dat hij bewaking deed, dat hij daar als soldaat moest zijn, dat ze niet op patrouille konden gaan omdat het te gevaarlijk was, dat ze niet met 2 of 3 naar buiten konden gaan omdat het te gevaarlijk was. Op de vraag wat verzoeker dan allemaal deed als hij de wacht moest houden, antwoordt hij dat ze een verdediging hadden met daarop zandzakken en daarbovenop een geweer, dat dit de toren was, dat zij per 2 voor 2 uur daar moesten zitten en de wacht houden, uitkijken naar de vijand. Hij verklaart ook dat de gevechten soms 2 à 3 maal per maand voorkwamen, dat ze opvallend veel werden aangevallen in de ramadan (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 8-9). Gevraagd wat zij deden in de checkpost om tijd te doden wanneer zij de wacht niet moesten houden, antwoordt verzoeker dat de wacht 's nachts gebeurde, dat als zijn beurt gedaan was, hij ging slapen, dat als hij nog niet gegeten had, hij eerst at, en gevraagd wat zij de rest van de dag deden, antwoordt hij dat eerst gezegd werd wie wacht had, dat ze 's ochtends naar het dorp gingen en dat ze voor de rest in de checkpost waren (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p.13).

Voorts neemt de Raad ook volgende pertinente en draagkrachtige motieven, die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en steun vinden in het administratief dossier, over:

"Ten tweede komt de door u beschreven rekruteringsprocedure en opleiding bij de ALP niet overeen met de objectieve informatie die over deze thema's te vinden zijn. U verklaart dat u bij uw registratie voor de ALP drie formulieren moest invullen en één medische test moest ondergaan vooraleer u aan de opleiding kon beginnen (CGVS 2, p.5). U heeft echter geen idee waar de formulieren die u moest invullen voor dienden. U stelt vervolgens dat uw opleiding één maand duurde en dat u daar enkel leerde schieten, met wapens leerde omgaan en gevechtstechnieken aangeleerd kreeg (CGVS 2, p.5-p.6). Naast het feit dat u zo goed als niets kan vertellen over de documenten die u diende in te vullen om bij de ALP in dienst te mogen treden - hetgeen alles behalve een geloofwaardige, noch doorleefde indruk wekt - missen uw verklaringen betreffende de rekruteringsprocedure bij de ALP enkele belangrijke stappen. Zo blijkt uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie bijlage 3 map Landeninformatie) dat ALP-rekruten een doorlichtingsprocedure door de 'shura' en een biometrische registratie moesten ondergaan, waarna er nogmaals een background-check werd uitgevoerd vooraleer de rekruten officieel aan de opleiding konden beginnen. (...) Ten slotte stelt de objectieve informatie dat men bij de ALP inderdaad leert schieten en met wapens omgaan, maar dat men ook een basisopleiding recht kreeg, leerde fouilleren, een basis medische opleiding kreeg en in allerlei andere, gerelateerde onderwerpen onderwezen werd (zie bijlage 3 map Landeninformatie). Geconfronteerd met het gegeven dat de door u verklaarde rekruteringsprocedure enkele cruciale stappen mist, stelt u enkel dat die stappen bij u niet van toepassing waren (CGVS 2, p.5). (...) Bij confrontatie met het gegeven dat men gedurende de ALP normaliter meer onderwerpen te zien kreeg dan louter schieten, met wapens omgaan en gevechtstechnieken, stelt u dat jullie geen tijd hadden om dergelijke zaken te leren omdat jullie continu bezig waren met vechten (CGVS 2, p.6), hetgeen geenszins aannemelijk is gezien u toen in opleiding zat en dus nog niet moest vechten tegen de taliban. De vaststelling dat de door u verklaarde rekruteringsprocedure, (...) en inhoud van de opleiding niet overeenkomen met de objectieve informatie die

rond deze thema's te vinden zijn, is een bijkomende ernstige indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel."

Verweerder heeft er ook terecht op gewezen *"Wat u wel wist te vertellen over de ALP is kennis die logischerwijze door iedereen die iemand kent bij de ALP verworven kan worden en toont niet aan dat u zelf werkzaam was bij de ALP."*

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof gehecht worden aan het voorgehouden profiel bij de ALP, waardoor ook aan de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten, namelijk dat de taliban zijn familie komen lastigvallen, geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot neemt de Raad ook volgende pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, over:

"Waar u tenslotte verwijst naar het feit dat het districtshoofd van Hesarak, H.A.K. (...), op weg naar een huwelijk werd aangevallen door de taliban en dat iedereen die werkte voor de lokale politie wordt beschoten door de taliban - wat u verneemt via sociale media (verklaring volgend verzoek) dient te worden vastgesteld dat u hiermee slechts verwijst naar algemeen geldende situaties in Afghanistan. U slaagt er echter niet in om deze algemene situatie en gebeurtenissen werkelijk te concretiseren wat u persoonlijk betreft. Daarbij dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Uw taskara (Afghaans identiteitsdocument, stuk 1 map Documenten) kan hoogstens uw identiteit en nationaliteit ondersteunen, dewelke hier niet onmiddellijk worden betwist.

De attesten van psychologische begeleiding (stukken 2, 6 en 7 map Documenten) werden hierboven reeds besproken. Uw werkfoto's (stuk 3 map Documenten en op de USB stick neergelegd bij uw eerste verzoek) werden eveneens hierboven reeds besproken.

Op basis van de foto's van uw vermeende vermoorde collega (stuk 4 map Documenten) kan niet met zekerheid gezegd worden wie de persoon op de foto is, noch wat zijn relatie tot u is, noch op welke manier hij overleden is, noch of hij werkelijk overleden is. Deze foto's kunnen uw vermeende profiel dan ook geenszins staven. De video's op de USB-stick die u bij uw eerste verzoek heeft neergelegd kon niet gelezen worden, wat tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud besproken werd (CGVS 1, p.5).

Betreffende beeldmateriaal zoals foto's en video's dient ook te worden aangestipt dat dit in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in plaats, tijd en ruimte. De bewijswaarde van dergelijk beeldmateriaal is dan ook uiterst relatief.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit uw dossier blijkt verder dat u langs tal van Europese landen passeerde zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen. Dit ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt. Bovendien blijkt eveneens uit uw dossier dat u uiteindelijk wel een verzoek om internationale bescherming indende in Oostenrijk op 6 juli 2022 maar dat u zich vrijwillig onttrok aan die asielprocedure wat andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vrees (zie eerste verzoek)."

Ingevolge deze vaststellingen besluit de Raad dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.8.1.3. De Raad dient in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet alle motieven uit de bestreden beslissing te onderschrijven. Volledigheidshalve merkt hij dan ook op dat hij de volgende motieven van de bestreden beslissing omtrent verzoekers vluchtmotieven overtollig acht:

"(...) het is immers niet aannemelijk dat uw post in de door u verklaarde periode nog kon opereren gezien de financiering en bijgevolg ook de ondersteuning (voedsel, munitie, ...) voor de ALP toen officieel gestopt was. De vaststelling dat u verklaart voor de ALP te hebben gewerkt in een periode dat deze instelling officieel reeds ontbonden was, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel op zeer ernstige wijze. (...)

Verder blijkt uit objectieve informatie dat de opleiding om tot de ALP te mogen toetreden drie weken duurde (zie bijlage 3 map Landeninformatie), in tegenstelling tot de door u verklaarde één maand. (...) En geconfronteerd met het gegeven dat de door u verklaarde trainingsduur eveneens niet overeenkomt met de feitelijke trainingsduur om bij de ALP te mogen toetreden, herhaalt u enkel dat het toch wel één maand duurde (CGVS 2, p.5)

(...)

Ten derde legt u foto's neer van uzelf en uw vermeende collega's in andere uniformen dan die van de ALP. U verklaart dat de ALP een beige uniform hadden (CGVS 2, p.7). Uit objectieve informatie blijkt inderdaad dat de ALP een khaki-bruin uniform hadden (zie bijlage 4 map Landeninformatie). U legt meerdere foto's neer waarop u in werkcontext met uw collega's te zien bent (stuk 3 map Documenten). Op al deze foto's zijn u en uw collega's echter oftewel in burgerkledij, oftewel in uniformen van andere Afghaanse veiligheidsdiensten te zien. Geconfronteerd met het gegeven dat er in geen enkel van de door u neergelegde werk gerelateerde foto's ook maar één ALP-uniform te zien is, stelt u dat jullie geen uniformen kregen en dat iedereen mocht aandoen wat ze wilden (CGVS 2, p.7). Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat u foto's neerlegt waarop men in alles behalve het ALP-uniform te zien is – en waarop zelfs uniformen van andere Afghaanse veiligheidsdiensten te zien zijn – finaal een streep trekt onder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als zijnde een lid van de ALP."

4.8.1.4. De Raad wijst erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door het CGVS verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.5. Verzoeker betoogt dat er een oorzakelijk verband is tussen de militaire dienst en de posttraumatische stressstoornis (hierna: PTSS). Hij wijst erop dat hij militair was en tijdens zijn dienst uitzonderlijk traumatische situaties heeft meegemaakt, dat het algemeen erkend is en internationaal aanvaard dat militairen die actief betrokken zijn geweest bij gewapende conflicten een bijzonder hoog risico lopen op ontwikkelen van een PTSS en ernstige depressieve aandoeningen, dat zelfs zonder gespecialiseerde medische kennis het evident is dat langdurige blootstelling aan oorlog, geweld en voortdurende levensbedreiging diepe en blijvende psychische schade kan veroorzaken, dat de mentale problematiek dan ook niet kan losgezien worden van zijn militaire achtergrond, maar daarvan het rechtstreeks en voorspelbare gevolg vormt, dat door dit oorzakelijk verband niet te erkennen of zelfs maar te analyseren, verweerder een essentieel element miskent. Hij betoogt dat de realiteit wordt bevestigd door recente internationale berichtgeving, dat in een artikel van 12 december 2025 Time Magazine uitvoerig beschrijft hoe voormalige Afghaanse militairen en personen die samenwerkten met westerse legers kampen met ernstige PTSS, diepe depressieve klachten, sociale isolatie en een structureel gebrek aan aangepaste mentale gezondheidszorg na hun vlucht, dat het artikel benadrukt dat dergelijke mentale aandoeningen niet uitzonderlijk zijn, maar typerend voor personen met militaire oorlogsgeschiedenis, en dat vergelijkbare psychische gevolgen eveneens worden vastgesteld bij Amerikaanse en Europese veteranen, dat dit bevestigt dat het militaire trauma op zich de doorslaggevende factor vormt bij het ontstaan van deze mentale problematiek, los van zijn nationaliteit, dat verwezen kan worden naar het wetenschappelijk onderzoek "Cumulative incidence of mental disorders in military personnel after 20 years of war in Afghanistan and 10 years in Mali – a comparison" van 17 maart 2025, dat dit onderzoek in het bijzonder relevant is omdat het op grote schaal aantoonde dat inzet in Afghanistan statistisch en klinisch samenhangt met een significant hogere cumulatieve incidentie van inzetgerelateerde mentale stoornissen, dat de auteurs 111 157 Duitse militaire includeerden die werden ingezet in Afghanistan of Mali en zij vaststelden dat de cumulatieve incidentie van inzetgerelateerde stoornissen hoger was bij Afghanistanveteranen dan bij Maliveteranen, dat het onderzoek concludeert dat Afghanistanveteranen, in vergelijking met Maliveteranen, een hogere cumulatieve incidentie vertonen van PTSS, angststoornissen, affectieve stoornissen en middelenmisbruik, waarbij PTSS in het bijzonder frequenter voorkomt bij Afghanistaninzet. Verzoeker meent dat deze bevindingen belangrijk zijn voor zijn profiel, aangezien deze bevestigen dat militaire inzet in Afghanistan, door de hogere blootstelling aan kritieke incidenten, een aanzienlijk verhoogd risico meebrengt op precies de aandoeningen die bij hem zijn vastgesteld, waaronder PTSS en ernstige depressieve klachten, dat het CGVS deze context niet kan negeren zonder afbreuk te doen aan de zorgvuldige beoordeling van het dossier en aan de verplichting om de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker substantieel mee te wegen. Hij meent dat het tot slot niet de vraag is of hij formeel in staat is om de procedure te volgen, maar wel of zijn verklaringen, gedragingen en vermogen om coherent en consistente verklaringen af te leggen zorgvuldig werden beoordeeld in het licht van zijn ernstige PTSS, dat door deze noodzakelijke contextuele beoordeling achterwege te laten en zich te beperken tot een algemene verwijzing naar procedurele standaarden, verweerder zijn mentale problematiek reduceert tot een louter formeel gegeven, waardoor zijn bijzondere kwetsbaarheid volledig wordt uitgehold. Hij stelt dat gelet op zijn militaire achtergrond, de medische attesten die ernstige en oorloggerelateerde PTSS bevestigen en de ruime internationale erkenning dat dergelijke aandoeningen een normaal en voorzienbaar gevolg zijn van militaire blootstelling aan gewapend conflict, het volkomen onbegrijpelijk is dat dit essentieel element door verweerder volledig uit het oog werd verloren, dat een bestuur belast met de bescherming van personen die net door

oorlog en geweld zijn getekend deze realiteit minimaliseert, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en ernst dat een bestuur onwaardig is.

Vooreerst herhaalt de Raad dat het attest van 14 oktober 2025 dat gewag maakt van een “*meting afgenomen ter indicatie van een*” PTSS, waarbij een sterke indicatie voor PTSS wordt vermeld alsook wordt gesteld dat op basis van de resultaten en de aanwezige symptomatologie verzoeker voldoet aan de diagnostische criteria voor PTSS, opgesteld is door een psychologisch en seksuologisch consultant, en dus niet door een arts. Voorts luiden de aanbevelingen “*verdere diagnostische evaluatie te bevestiging van PTSS*”. Er blijkt aldus geenszins dat er bij verzoeker door een arts PTSS is vastgesteld.

De voorgelegde attesten zijn, gezien ze niet zijn opgesteld door een arts, geen medische attesten die ernstige en oorloggerelateerde PTSS bevestigen. Bovendien wordt in het attest van 14 oktober 2025 nergens gewag gemaakt van oorloggerelateerde PTSS. Er wordt melding gemaakt van herbeleving van beangstigende situaties uit Afghanistan en angst om terug te moeten naar Afghanistan, maar hieruit blijkt geenszins dat een oorloggerelateerde PTSS werd vastgesteld, noch minder dat PTSS veroorzaakt werd door een actieve deelname van verzoeker aan een oorlog.

Bovendien, de beoordeling van de bewijswaarde van attesten betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Vooreerst blijkt dat in de betreffende attesten nergens concreet uitspraak wordt gedaan over (de waarschijnlijkheid van) enig causaal verband tussen verzoekers verklaarde symptomen en de concrete, door hem aangevoerde asielmotieven. Hoewel de voorgelegde attesten het bestaan van bepaalde (mentale) problemen (slaapproblemen, prikkelbaarheid, concentratieproblemen, eenzame gevoelens, onrust, chronisch gevoel van stress, vergeetachtigheid, depressieve gevoelens, angst, nachtmerries, ...) opsomt vormt dit neergelegd stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De consultant doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met de bevindingen kan de consultant vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, zijn een psycholoog en een psychologisch consultant bij het vaststellen van hun diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hen in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de mentale problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Het loutere feit dat verzoeker last heeft van bepaalde (mentale) problemen, of toch verklaart hiervan last te hebben, leidt niet, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, tot de vaststelling dat de door hem verklaarde gebeurtenissen (het één jaar lang lidmaatschap van de ALP en het deelnemen aan gevechten in die hoedanigheid) zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Uit het loutere feit dat verzoeker aan een depressie of PTSS zou lijden kan geenszins afgeleid worden wat de precieze oorzaak is van de depressie of de PTSS. De loutere vaststelling van een mentale problematiek in hoofde van verzoeker geeft geen inzicht in de precieze feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot de mentale problemen.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk, met de door hem voorgelegde stukken van de psychologisch consultant, dat hij militair was en tijdens zijn dienst uitzonderlijk traumatische situaties heeft meegemaakt.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij lijdt aan een ernstige depressie of PTSS omwille van één jaar lang lidmaatschap van de ALP en het deelnemen aan gevechten in die hoedanigheid, kan hij ook niet dienstig verwijzen naar objectieve informatie waaruit blijkt dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen een (Afghaanse) militaire dienst en PTSS en dat het algemeen erkend is en internationaal aanvaard dat militairen die actief betrokken zijn geweest bij gewapende conflicten een bijzonder hoog risico lopen op ontwikkelen van een PTSS en ernstige depressieve aandoeningen. Het feit dat bij hem precies de aandoeningen werden vastgesteld als de aandoeningen waarop personen het risico lopen bij militaire inzet in Afghanistan, door hogere blootstelling aan kritieke incidenten, doet hieraan geen afbreuk. Immers is het niet zo dat de aandoeningen (PTSS en ernstige depressieve klachten) enkel in die omstandigheden kunnen voorkomen.

Waar verzoeker nog betoogt dat zijn verklaringen en zijn vermogen om coherente en consistente verklaringen af te leggen moeten worden beoordeeld in het licht van zijn ernstige PTSS, herhaalt de Raad – en dit nog los van de vaststelling dat geen PTSS door een arts werd vastgesteld – dat nergens uit blijkt dat

verzoeker door bepaalde mentale problemen niet in staat was om de procedure tot internationale bescherming te begrijpen en deel te nemen aan de interviews en gehoren, dat de attesten geen melding maken van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij deelname aan de procedure en verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure, noch aannemelijk maakt dat het CGVS niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met bepaalde fysieke en psychische factoren die een impact hebben op de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op volledige en coherente wijze voor te stellen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan welke vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaard worden door bepaalde fysieke of psychische factoren.

Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die volledig wordt uitgehold. Evenmin maakt hij aannemelijk dat een essentieel element door verweerder volledig uit het oog werd verloren of dat verweerder een bepaalde realiteit minimaliseert.

4.8.1.6. Verzoeker betoogt dat uit de objectieve informatie blijkt dat zijn verklaringen meer dan waarschijnlijk zijn, dat uit het door het CGVS zelf aangehaalde artikel van AAN blijkt dat het CGVS een absolute gevolgtrekking maakt uit de datum van het einde van de financiering en de vooropgestelde deadline voor ontbinding, door daaruit af te leiden de ALP-post van verzoeker niet meer kon opereren en dat de voortgezette inzet in die periode daarom per definitie ongeloofwaardig zou zijn, dat het AAN-rapport van 6 oktober 2020 uitdrukkelijk beschrijft dat de Afghaanse overheid pas laattijdig tot een plan kwam, dat de uitvoering in de districten nog maar 'nu' op gang kwam en dat de verantwoordelijke ministeries vervolgens drie maanden kregen om duizenden gewapende mannen te sorteren, over te dragen, te hertrainen dan wel te ontwapenen en uit te laten stromen, midden in een oorlog en een pandemische context, dat daarmee het rapport bevestigt dat de ontbinding niet ogenblikkelijk gebeurde op 30 september 2020 overal tegelijk, maar dat het gaat om een gefaseerde, district-gewijze overgang, met gebrekkige communicatie en grote onzekerheid op het terrein, dat die conclusie nog wordt versterkt door het opvolgrapport van 15 april 2021 dat expliciet aangeeft dat het op dat moment zes maanden was sinds de financiering eindigde en dat de force drie maanden eerder had moeten zijn afgewikkeld, maar dat het proces in de praktijk gepaard ging met aanzienlijke lokale variatie en dat er zelfs nog ALP-restanten 'lingering on into 2021' bestonden, dat het AAN rapporteert dat in bepaalde districten geïnterviewden nog verklaarden dat (een deel van) de ALP nog actief was en dat het bovendien soms moeilijk was om in de lokale realiteit scherp onderscheid te maken tussen gewapende actoren die onder verschillende banners optraden, dat dit gegeven rechtstreeks onverenigbaar is met de stelling van het CGVS dat het niet aannemelijk is dat een post überhaupt nog kon functioneren na het stopzetten van de financiering, dat de objectieve bron juist aantoont dat, ook in omstandigheden van verslechterde ondersteuning, activiteiten konden voortduren en dat de afbouw niet uniform en niet onmiddellijk was. Deze kritiek is niet gericht tegen de in punt 4.8.1.2. vermelde motieven op grond waarvan de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden profiel en zijn voorgehouden vrees voor vervolging en is bijgevolg niet dienstig. De Raad wijst er inzake voormeld betoog op dat aanvaard wordt dat enkele ALP-units begin 2021 nog bestonden doch dat dit uitzonderlijk was en dat erop gewezen wordt dat verzoeker nauwelijks informatie kan geven over de veranderingen binnen de ALP en over het feit dat in tegenstelling tot bijna alle andere ALP-units, de ALP-unit van verzoeker in juli 2021 nog niet ontbonden zou zijn geweest. De Raad herhaalt eveneens dat het loutere feit dat enkele ALP-units nog tot in 2021 bleven bestaan en dat er na 30 september 2020 volgens het AAN-rapport sprake is van een noodgedwongen, pragmatische overgang waarbij de overheid 'dealing with the ALP in this way' als enige werkbare optie zag om veiligheidsvacua en het risico van duizenden werklozen gewapende mannen te vermijden, dat het precies de kern is van het AAN-kader dat de overgang onder oorlogsomstandigheden, onder tijdsdruk en met zwakke communicatie gebeurde – een in het rapport beschreven situatie die overigens voornamelijk betrekking heeft op de drie maanden die volgen op 30 september 2020 en binnen welke periode de ontmanteling zou dienen te worden geïmplementeerd –, dat in zulke omstandigheden het niet onlogisch is dat lokale eenheden die volgens AAN in vele districten een cruciale rol speelden in de verdediging personeel bleven inzetten, heroriënteren of opnemen, al dan niet voorafgaand aan of parallel met administratieve regularisatie, geen afbreuk doet aan de informatie waaruit blijkt dat de financiering gestopt was sinds 30 september 2020, dat de plannen voor ontmanteling gefinaliseerd werden in het begin van de zomer 2020 en rond oktober 2020 werd begonnen met het implementeren van die plannen en dat tegen eind 2020 de ALP bijna tot een einde is gekomen, en dat aldus het bestaan van enkele ALP-units in 2021 een uitzonderlijke situatie betreft waarvan kan verwacht worden dat verzoeker als beweerd lid van de ALP in een tijd van deze ingrijpende veranderingen in de organisatie, deze uitzonderlijke situatie terdege kan toelichten, *quod non*.

Verzoekers betoog dat AAN net documenteert dat er in meerdere districten sprake was van (i) achterstallige of onzekere betaling, (ii) tekorten of gebrekkige bevoorrading, en (iii) voortgezette 'duties' op checkpoints ondanks die tekorten, doet geen afbreuk aan de motieven weergegeven in punt 4.8.1.2. Er wordt immers niet betwist dat er sprake kon zijn van achterstallige betalingen, wel integendeel wordt het niet aannemelijk geacht dat verzoeker nog maanden na de stopzetting van de financiering wel zijn loon kon ontvangen niettegenstaande de sinds 30 september 2020 gestopte financiering van de ALP. In dezelfde zin wordt ook niet betwist dat er sprake kon zijn van tekorten of gebrekkige bevoorrading, doch wordt het ten eerste

opmerkelijk bevonden dat verzoeker verklaarde – zonder voorbehoud naar periode of zonder te ontkennen dat dit van de overheid kwam – dat zij in hun checkpost voedsel en kogels ontvingen. Het feit dat uit het AAN-rapport blijkt dat er sprake is van voorgezette ‘duties’ op de checkposts ondanks de tekorten – die verzoeker aldus blijkens zijn verklaringen niet ervaarde – doet geen afbreuk aan de in punt 4.8.1.2. vermelde motieven op grond waarvan de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden profiel en zijn voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad herhaalt dat aanvaard wordt dat enkele ALP-units begin 2021 nog bestonden en opereerden doch dat dit uitzonderlijk was en dat erop gewezen wordt dat verzoeker nauwelijks informatie kan weergeven over de veranderingen binnen de ALP en over het feit dat in tegenstelling tot bijna alle andere ALP-units, de ALP-unit van verzoeker in juli 2021 nog niet ontbonden zou zijn geweest.

Gezien verzoeker aldus geen uitleg verschaft over de uitzonderlijke situatie waarin zijn unit zich zou hebben bevonden, noch over enige wijzigingen die hebben plaatsgevonden in de organisatie, noch aangeeft dat zij in de ANP of enige andere organisatie werden opgenomen maar dit eventueel enkel een formele of administratieve wijziging was zonder dat in de praktijk veel wijzigde, kan hij niet dienstig verwijzen naar het AAN-rapport van 15 april 2021 waarin volgens hem voorbeelden staan waarbij voormalige ALP die in de ANP werden opgenomen verklaren dat zij hun taken bleven uitvoeren en dat in essentie *“just our name and uniform has changed”*, terwijl tegelijk wordt gerapporteerd dat men in bepaalde plaatsen werkte met eigen of oude wapens, dat uitrusting gebrekkig was, en dat posten in of nabij districtcentra frontlijn-achtig functioneerden, dat dit precies het soort realiteit is dat zijn verklaring – dat men in een moeilijk district moest blijven doorvechten en dat men niet of laattijdig werd geïnformeerd – eerder ondersteunt dan tegensprekt, aangezien AAN ook expliciet vaststelt dat de overheid laattijdig plande en slecht communiceerde, waardoor angst en demotivatie in het veld werden gezaaid.

Waar verzoeker meent dat uit de objectieve informatie blijkt dat zijn verklaringen meer dan waarschijnlijk zijn, dat uit het door het CGVS zelf aangehaalde artikel van AAN blijkt dat het CGVS een absolute gevolgtrekking maakt uit de datum van het einde van de financiering en de vooropgestelde deadline voor ontbinding, door daaruit af te leiden dat ‘de toetreding’ in die periode daarom per definitie ongeloofwaardig zou zijn, dat het AAN-rapport van 6 oktober 2020 uitdrukkelijk beschrijft dat de Afghaanse overheid pas laattijdig tot een plan kwam, dat de uitvoering in de districten nog maar ‘nu’ op gang kwam en dat de verantwoordelijke ministeries vervolgens drie maanden kregen om duizenden gewapende mannen te sorteren, over te dragen, te hertrainen dan wel te ontwapenen en uit te laten stromen, midden in een oorlog en een pandemische context, dat daarmee het rapport bevestigt dat de ontbinding niet ogenblikkelijk gebeurde op 30 september 2020 overal tegelijk, maar dat het ging om een gefaseerde, district-gewijze overgang, met gebrekkige communicatie en grote onzekerheid op het terrein, dat het niet zo is dat het AAN-rapport een situatie schetst waarin elke vorm van instroom op 30 september 2020 ophield, maar integendeel een noodgedwongen, pragmatische overgang waarbij de overheid ‘dealing with the ALP in this way’ als enige werkbare optie zag om veiligheidsvacua en het risico van duizenden werklozen gewapende mannen te vermijden, dat het precies de kern is van het AAN-kader dat de overgang onder oorlogsomstandigheden, onder tijdsdruk en met zwakke communicatie gebeurde, dat in zulke omstandigheden het niet onlogisch is dat lokale eenheden die volgens AAN in vele districten een cruciale rol speelden in de verdediging personeel bleven inzetten, heroriënteren of opnemen, al dan niet voorafgaand aan of parallel met administratieve regularisatie, gaat hij eraan voorbij dat uit die informatie blijkt dat de overheid sinds juli 2019 wist dat de ALP financiering zou eindigen op 30 september 2020 en het de organisatie zou moeten ontmantelen alsook dat de plannen hiertoe werden gefinaliseerd in de vroege zomer van 2020 (administratief dossier, blauwe map ‘Landeninformatie’, stuk nr. 2). Daargelaten het tijdstip van het beginnen implementeren van de plannen en van het voltooiën van de ontmanteling van de ALP, was aldus op het ogenblik dat verzoeker besloot om zich bij de ALP aan te sluiten en training te volgen, wat juni/juli/augustus 2020 moet geweest zijn volgens zijn verklaringen, terdege gekend dat de ALP financiering zou eindigen en waren ook de plannen tot ontmanteling (zo goed als) af, zodat verweerder wel degelijk terecht heeft gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat de ALP nog nieuwe rekruteren zou aanwerven in de periode net voordat de financiering van de ALP stopte.

Waar verzoeker benadrukt dat hij zelf consequent heeft verklaard dat hij slechts tot de vijfde graad naar school is geweest en nadien zijn vader hielp in de landbouw en niet goed is met de kalender, zodat het niet verwonderlijk is dat hij geen exacte datum van zijn rekrutering kan geven, terwijl hij tegelijk steeds heeft aangegeven dat hij ongeveer één jaar bij de lokale politie heeft gewerkt, wordt hem geenszins het niet geven van een exacte datum tegengeworpen en wordt wel degelijk uitgegaan van zijn verklaring dat hij ongeveer één jaar bij de lokale politie heeft gewerkt. Zijn betoog is dan ook niet dienstig.

4.8.1.7. Betreffende het verwijt dat de rekruteringsprocedure onvoldoende zou zijn uitgelegd, betoogt verzoeker dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud het tegenovergestelde blijkt, dat hij uitvoerig, chronologisch en met naamvermelding heeft verklaard hoe hij zich heeft aangesloten, waarbij hij zijn verklaringen citeert, waarbij hij stelt dat hij de rol van een bepaalde persoon preciseert, vervolgt met een de administratieve doorverwijzing en beschrijft dat hij medische controles moest ondergaan alvorens hij aan de opleiding mocht beginnen.

Door louter zijn verklaringen te herhalen en te bevestigen weerlegt, noch ontkracht verzoeker de motieven hieromtrent weergegeven in punt 4.8.1.2.

Waar verzoeker meent dat het juridisch onaanvaardbaar is dat verweerder deze verklaringen afdoet als onvoldoende louter omdat zij niet volledig overeenstemmen met een theoretisch of ideaaltypisch rekruteringsmodel dat uit bepaalde bronnen wordt afgeleid, dat hij bovendien ongeschoold is, wat hij zelf consistent aangeeft, en redelijkerwijze hem niet kan worden verweten dat hij geen administratieve of institutionele duiding geeft in abstracte termen, dat het vluchtelingenrecht geen perfecte kennis van structuren vereist, maar een geloofwaardig en doorleefd persoonlijk relaas, waaraan *in casu* ruimschoots is voldaan, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet dienstig kan doen uitschijnen dat hij volledig ongeschoold is nu hij tot de zesde graad naar school ging (verklaring DVZ, nr. 11) en hij aangeeft niet goed te kunnen lezen en schrijven (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 4) doch niet dat hij analfabeet is. Voorts gaat verzoeker er met dit betoog aan voorbij dat geenszins geëist wordt dat hij een administratieve of institutionele duiding geeft in abstracte termen of dat hij een perfecte kennis van structuren heeft. Voorts verduidelijkt verzoeker niet waarom de rekruteringsprocedure waarnaar verwezen wordt in de motieven weergegeven in punt 4.8.1.2. enkel theoretisch zou zijn of 'ideaaltypisch' is, noch waarom zijn verklaringen niet zouden mogen afgetoetst worden aan de informatie die bekend is over de rekruteringsprocedure bij de ALP.

Er kan wel degelijk terecht op gewezen worden dat *“de door u beschreven rekruteringsprocedure en opleiding bij de ALP niet overeen(komt) met de objectieve informatie die over deze thema’s te vinden zijn. U verklaart dat u bij uw registratie voor de ALP drie formulieren moest invullen en één medische test moest ondergaan vooraleer u aan de opleiding kon beginnen (CGVS 2, p.5). U heeft echter geen idee waar de formulieren die u moest invullen voor dienden. (...) Naast het feit dat u zo goed als niets kan vertellen over de documenten die u diende in te vullen om bij de ALP in dienst te mogen treden - hetgeen alles behalve een geloofwaardige, noch doorleefde indruk wekt - missen uw verklaringen betreffende de rekruteringsprocedure bij de ALP enkele belangrijke stappen. Zo blijkt uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie bijlage 3 map Landeninformatie) dat ALP-rekruten een doorlichtingsprocedure door de ‘shura’ en een biometrische registratie moesten ondergaan, waarna er nogmaals een background-check werd uitgevoerd vooraleer de rekruten officieel aan de opleiding konden beginnen. (...) Geconfronteerd met het gegeven dat de door u verklaarde rekruteringsprocedure enkele cruciale stappen mist, stelt u enkel dat die stappen bij u niet van toepassing waren (CGVS 2, p.5). (...) De vaststelling dat de door u verklaarde rekruteringsprocedure, (...) niet overeenkomen met de objectieve informatie die rond deze thema’s te vinden zijn, is een bijkomende ernstige indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel.”*

Bovendien herhaalt de Raad dat verweerder terecht gewezen heeft op het volgende: *“Wat u wel wist te vertellen over de ALP is kennis die logischerwijze door iedereen die iemand kent bij de ALP verworven kan worden en toont niet aan dat u zelf werkzaam was bij de ALP.”*

4.8.1.8. Het betoog van verzoeker betreffende de foto's is niet gericht tegen de motieven weergegeven in punt 4.8.1.2. en dan ook niet dienstig.

Gelet op het feit dat de motieven inzake de 'uniformen' overtuigend zijn, is ook het betoog van verzoeker dat het argument van het CGVS intern tegenstrijdig is, dat enerzijds wordt gesteld dat foto's en video's manipuleerbaar zijn en slechts een beperkte bewijswaarde hebben terwijl exact hetzelfde beeldmateriaal anderzijds wordt gebruikt om op basis van de zichtbare kledij een doorslaggevend ongeloofwaardigheidsoordeel te vellen, dat een dergelijke benadering circulair is, dat ofwel beeldmateriaal onbetrouwbaar is, ofwel het niet kan worden gebruikt om één enkel element – de kleding – eruit te lichten en daaruit vergaande conclusies aan te verbinden, niet dienstig.

Waar verzoeker inzake de foto's nog betoogt dat hij zeer goed heeft samengewerkt en zelfs de moeite heeft genomen om een foto te vinden toen hij nog op zijn checkpoint zat, dat hij deze foto reeds neerlegde bij het CGVS, dat hij niet één of twee of drie foto's heeft neergelegd maar een aantal foto's van zichzelf en zijn collega's waarbij zijn profiel wordt aangetoond, weerlegt hij door enkel te wijzen op deze foto's – waarvan hij zelf verklaart dat deze reeds voorlagen – en voor te houden dat dit zijn profiel aantoont, geenszins de pertinente vaststellingen *“Betreffende beeldmateriaal zoals foto's en video's dient ook te worden aangestipt dat dit in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in plaats, tijd en ruimte. De bewijswaarde van dergelijk beeldmateriaal is dan ook uiterst relatief.”*

Voorts kan uit het loutere feit dat verzoeker getracht heeft zijn verklaringen te ondersteunen met foto's geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

4.8.1.9. Verzoeker meent dat hij zich niet beperkt heeft tot algemene bewoordingen maar zeer concreet de fysieke inrichting van zijn checkpost en zijn dagelijkse leven beschrijft, dat hij letterlijk verklaarde dat ze een verdediging hadden met daarop zandzakken en daarbovenop een geweer, dat dat de toren was en vervolgde dat zij per twee voor twee uur daar zaten en de wacht houden, dat deze verklaringen een praktische en operationele kennis aantonen die enkel kan voortkomen uit daadwerkelijke aanwezigheid, werpt hij geen ander licht op de motieven in punt 4.8.1.2. waar wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker over de tijdsinvulling op de checkpoint gedurende één jaar weinig doorleefd overkomen.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat zijn vage en beperkte verklaringen dat ze een verdediging hadden met daarop zandzakken en daarbovenop een geweer, dat dat de toren was en vervolgde dat zij per twee voor twee uur daar zaten en de wacht houden, 'zeer concreet' de fysieke inrichting van zijn checkpost en zijn dagelijkse leven beschrijven en een praktische en operationele kennis aantonen die enkel kan voortkomen uit daadwerkelijke aanwezigheid.

De Raad herhaalt in dit kader ook dat verweerder terecht gewezen heeft op het volgende: *"Wat u wel wist te vertellen over de ALP is kennis die logischerwijze door iedereen die iemand kent bij de ALP verworven kan worden en toont niet aan dat u zelf werkzaam was bij de ALP."*

4.8.1.10. Waar verzoeker nog ter terechtzitting opwerpt dat het CGVS niet specifiek heeft gevraagd naar welk orgaan zij zijn overgegaan en dat zij wel degelijk waren overgegaan, kan verzoeker niet dienstig laten uitschijnen dat hij niet voldoende de mogelijkheid zou hebben gehad om toe te lichten dat zijn ALP-unit wel degelijk reeds was overgegaan/opgegaan in een andere organisatie. Zo wordt verzoeker onder meer gevraagd of er iets ging veranderen bij de ALP, waarop hij antwoordde dat bij de voormalige overheid de ALP onder het ministerie van binnenlandse zaken was en er sprake was dat de ALP zou veranderd worden onder het ministerie van defensie maar dat dat in zijn regio 'nog niet gebeurd' was maar in andere volgens hem wel. Gevraagd wat hij dacht over de transformatie naar het ministerie van defensie antwoordt verzoeker *"Ik dacht als we naar defensie zouden gaan, misschien zou de situatie verbeteren, (...)"* (persoonlijk onderhoud CGVS 15 september 2025, p. 4). Uit zijn verklaringen blijkt aldus bovendien dat hij aangaf, in tegenstelling tot wat hij heden ter terechtzitting voorhoudt, dat er voor zijn ALP-unit nog geen transformatie was gebeurd.

4.8.1.11. Het loutere feit dat verzoeker zelf meent dat zijn profiel vaststaat, dat zijn profiel als ALP-lid meer dan voldoende aangetoond is en verweerder zijn zorgvuldigheids- en medewerkingsplicht heeft geschonden, dat het meer dan aannemelijk en geloofwaardig is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees koestert omwille van een risicoprofiel, werpt geen ander licht op de vaststellingen weergegeven in punt 4.8.1.2.

Waar verzoeker nog een betoog voert dat de asielinstanties een actieve samenwerkingsplicht hebben en dit het geval kan zijn waarin een getraumatiseerde asielzoeker niet in staat is om bepaalde elementen aan te brengen, dat het onbetwistbaar is dat hij getraumatiseerd is, dat het een raadsel is waarom hem niet het voordeel van de twijfel werd gegund, dat hij zijn best heeft gedaan om volledige verklaringen af te leggen en alle documenten waarover hij kon beschikken heeft voorgelegd, dat hij aan zijn plicht heeft voldaan en hij ondanks zijn bijzondere mentale kwetsbaarheid zijn best heeft gedaan om zo volledig en helder mogelijk zijn tewerkstelling aan te tonen, stelt de Raad vooreerst vast, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat nergens uit blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is, nog minder dat hij hierdoor geen waarheidsgetrouwe, consistente en coherente verklaringen zou kunnen afleggen. Bovendien verduidelijkt verzoeker niet welke elementen hij niet kon aanbrengen omwille van een bepaalde mentale kwetsbaarheid.

De Raad herhaalt dat uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd, naar zijn mening zijn best heeft gedaan om volledige en heldere verklaringen af te leggen en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten, geenszins kan afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Waar hij stelt dat uit het persoonlijk onderhoud van 22 januari 2024 blijkt dat hij op onmiskenbare wijze een doorleefd, coherent en bijzonder gedetailleerd open relaas heeft afgelegd over zijn leefomgeving, tewerkstelling bij de lokale politie en de concrete gevechtssituaties waarin hij zich bevond, wijst de Raad er opnieuw op dat door het louter het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door het CGVS verzoeker de motieven weergegeven in punt 4.8.1.2. niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

Betreffende het betoog *"Zo situeert de verzoekende partij spontaan en zeer concreet de ligging van haar woning en het directe verband met de vijandelijkheden, wanneer zij verklaart: "Ons huis lag bij een heuvel, de taliban kwam langs die heuvel en van daaruit beschoten ze de checkpoint." (NPO I, p. 6). Deze geografische*

situering is niet louter beschrijvend, maar vormt het uitgangspunt van haar relaas en verklaart zowel haar eerdere confrontaties met de taliban als haar latere betrokkenheid bij de lokale politie. Vervolgens beschrijft de verzoekende partij chronologisch en zonder enige tegenstrijdigheid hoe zij, na contact met de commandant, werd doorverwezen binnen de veiligheidsstructuren. Zij verklaart eerst: "Die commandant heeft me dan naar het district gestuurd en gezegd naar daar te gaan." (NPO I, p. 5), waarna zij haar traject verder preciseert met de woorden: "Na de opleiding werd ik naar het hoofdkwartier van het grenskorps gestuurd, ze hebben me naar Hissarak gestuurd, ik was gestationeerd in Fulhad-checkpoint." (NPO I, p. 6). Deze opeenvolging van stappen toont een logisch en realistisch verloop van rekrutering, opleiding en effectieve stationering. Meteen daarna beschrijft de verzoekende partij uitvoerig de realiteit van het strijdtoneel, waarbij zij zonder omwegen de intensiteit van de gevechten en de menselijke verliezen benoemt: "Ik was in Fulhad. Er werd veel gevochten. De taliban viel ons constant aan. Tot onze checkpost viel. A. (...) is toen doodgegaan. Wij moesten ons terugtrekken naar de basis van de lokale politie." (NPO I, p. 6). Zij vervolgt dit relaas coherent door te verklaren: "Daarna werden we verdeeld naar een andere checkpost die nog aanwezig was." (NPO I, p. 6) en "Toen werd het gevecht intenser en intenser." (NPO I, p. 6), om af te sluiten met een bijkomend persoonlijk verlies: "Een vriend van mij, A. (...), is toen omgekomen." (NPO I, p. 6). Deze verklaringen zijn doorleefd, consistent en volledig verenigbaar met de gekende escalatie van de gevechten in Nangarhar kort vóór de val van het regime. De verzoekende partij beperkt zich niet tot algemene bewoordingen, maar beschrijft ook zeer concreet de fysieke inrichting van haar checkpost en haar dagelijkse taken. Zo verklaart zij letterlijk: "We hadden een verdediging, daarop zandzakken, daarbovenop een geweer. Dat was de toren." (NPO I, p. 8) en vervolgt zij: "We moesten per twee voor twee uur daar zitten en de wacht houden." (NPO I, p. 8). Deze verklaringen tonen praktische en operationele kennis die enkel kan voortkomen uit daadwerkelijke aanwezigheid. Daarnaast geeft de verzoekende partij blijk van inzicht in de tactiek en ideologische motivatie van de taliban, wanneer zij verklaart: "Soms 2-3x per maand. Maar we werden opvallend veel aangevallen in de maand ramadan. Ze beweerden dat als je dan sterft, dan is het martelaarschap." (NPO I, p. 8), en verder preciseert: "Ook op een donderdagavond, dan dachten ze hetzelfde." (NPO I, p. 8) en "Omdat vrijdag een belangrijke dag is. Als je op die dag sterft, is het een betere martelaarschap." (NPO I, p. 8). Deze verklaringen getuigen van een doorleefd begrip van de realiteit van het conflict. Ook inzake wapens en manschappen is de verzoekende partij uiterst precies. Zij verklaart zonder aarzeling: "Wij hadden een raketwerper en een PK en een Kalasjnikov. Geen zware wapens in onze checkpost." (NPO I, p. 8). Zij verduidelijkt het aantal manschappen en de wapenverdeling als volgt: "Neen. We waren met 10.", "De checkposten hadden telkens 1 of 2 PK's, de checkposten op de eerste linie 2 PK's, de rest 1.", "De andere soldaten hadden Kalasjnikovs." en "Op de eerste linie waren er 2, op de andere 1." (NPO I, p. 8). Verder beschrijft de verzoekende partij gedetailleerd de logistiek van munitie en voedselvoorziening: "Elke keer als we moesten vechten, de volgende dag gaven we het door aan het hoofdkwartier en toen werden ons meer kogels gestuurd.", gevolgd door de verduidelijking "In de ranger." (NPO I, p. 8). Wat voedsel betreft, verklaart zij: "Ons eten werd om de week gebracht van het district. Dat lag ver van ons. Dan moesten wij het zelf koken." (NPO I, p. 7). Ten slotte toont de verzoekende partij ook duidelijke kennis van hiërarchie en rangen, wanneer zij verklaart: "Z.G. (...), hij was de verantwoordelijke van de checkpost.", "Hij had een rang en stond boven iedereen." en "Sergant (britmal)." (NPO I, p. 9)."

Uit de vaststellingen weergegeven punt 4.8.1.2. blijkt waarom de Raad het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig acht. De Raad dient niet in te gaan op alle details en elementen die verzoeker tijdens de asielprocedure heeft uiteengezet. De vaststellingen in punt 4.8.1.2. betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, het besluit schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de weigering van het verzoek om internationale bescherming te motiveren. Uit het loutere feit dat verzoeker over bepaalde zaken bepaalde informatie heeft verstrekt, volgt niet *ipso facto* dat hij volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan zou hebben afgelegd.

De Raad herhaalt dat verweerder terecht gewezen heeft op het volgende: "Wat u wel wist te vertellen over de ALP is kennis die logischerwijze door iedereen die iemand kent bij de ALP verworven kan worden en toont niet aan dat u zelf werkzaam was bij de ALP."

4.8.1.12. De overwegingen, weergegeven in punt 4.8.1.2. zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake de motieven zoals die werden uiteengezet in punt 4.8.1.3. werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.13. Nu verzoeker geen mentale kwetsbaarheid aannemelijk maakt, kan hij niet gevolgd worden dat dit eveneens een risico inhoudt waarom hij niet naar Afghanistan kan terugkeren. Bovendien, zelfs indien enige mentale kwetsbaarheid zou kunnen blijken, verduidelijkt verzoeker geenszins op welke wijze hieruit een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen worden afgeleid.

4.8.1.14. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, stelt de Raad vast dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4.8.1.15. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.16. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.8.1.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties

opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*

Afghanistan, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de*

facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker betoogt dat Zabiullah Mujahid in een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft gesteld dat Afghanen bij een terugkeer veroordeeld moeten worden, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van

zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”*) *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.8.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken.

Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.8.2.3. Verzoeker betoogt enkel dat zijn verwestering een risico is waarom hij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren.

4.8.2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker bijna vier jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 22 juli 2022, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en zussen nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 4). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn vader (persoonlijk onderhoud CGVS 22 januari 2024, p. 4) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt van een verwestering in zijn hoofde, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van bijna vier jaar in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden

gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden profiel en van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst er nog op dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelichte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

4.8.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de landeninformatie aangebracht door verweerder niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire

omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en zussen nog in Afghanistan verblijven.

4.8.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige

schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.9. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelikheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Nangarhar, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Nangarhar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Nangarhar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Nangarhar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie echter geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.9.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

4.9.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER